AZ IRAT ELEKTRONIKUS IRATRÓL KÉSZÍTETT MÁSOLAT

43.

Ikt.: 1/40/2018.

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG 4.
ÉRKEZTETŐIRODA
ÜGYSZÁM
KEZDŐIRATON:
ÉRKEZETT ... E-MAILEN / ... FAXON
GYŰJTŐLAP:
ÉRK.: 2020 -05- 08
PÉLDÁNY: ... KÖZTÜK: ...
MELLÉKLET: ...
ÜGYSZÁM:
UTÓIRATON: ...

Alkotmánybíróság
(1015 Budapest, Donáti u. 35-45.
1535 Budapest, Pf. 773.)

Pesti Központi Kerületi Bíróság útján
(1055 Budapest, Markó u. 25.
1887 Budapest, Pf. 28.)

alkotmányjogi panasza

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
Ügyszám: IV/ 00865 - 0 / 2020
Érkezett: 2020 MÁJ 20.
Példány: 1
Kezelőiroda: 31
Melléklet: db

[redacted]

alperesnek

képv.:

Dr. Tóth György
ügyvéd

[redacted]

[redacted]

felperes

ellen közgyűlési határozat érvénytelenségének megállapítása iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt a 15.P.55.337/2017. sz. alatti perben a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által meghozott Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzés ellen

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Indítványozó: [redacted] - továbbiakban: indítványozó;

Indítványozó jogi képviselője: **Dr. Tóth György egyéni ügyvéd** ([redacted] akinek képviseleti jogosultságát az F/1. alatt mellékelt ügyvédi meghatalmazás igazolja. A meghatalmazás az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. tv. 34. § (2) bek. értelmében teljes bizonyító erejű magánokirat, ezért az megfelel az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) AB Tü. határozat 27. §-ban foglaltaknak.

Alkotmánybíróság hatáskörének alapja és az indítványozott eljárás: Alaptörvény 24. cikk (2) bek. d) pontjában megállapított hatáskör alapján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § szerinti, alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szembeni alkotmányjogi panasz eljárás;

Indítványozó eljárás kezdeményezési jogosultsága: Abtv. 27. § alapján az egyedi ügyben érintett személy minőséget az indítványozónak a Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzésével érintett perben az alperesi pozíciója alapozza meg, tehát az indítványozó félként vett részt a bírósági eljárásban, ezáltal pedig a bíróság határozata az indítványozóra, mint alperesre kiterjed. Mindezekre tekintettel teljesülnek az Abtv. 27. § (2) bekezdésében foglaltak.

Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntés: Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által meghozott Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzés.

Határidő megtartottsága: Indítványozó a Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzését 2020. március 26. napján vette át elektronikus úton a peres eljárás elektronikus kapcsolattartási szabályainak megfelelően, jogi képviselője útján és jelen alkotmányjogi panasz beadványt 2020. május 8. napján nyújtotta be az indítványozó az Abtv. 53. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az első fokon eljárt Pesti Központi Kerületi Bírósághoz szintén elektronikus úton az elektronikus kapcsolattartási szabályoknak megfelelően, jogi képviselője útján, ezért az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott 60 napos határidőn belül nyújtotta be az alkotmányjogi panaszt.

Elsőfokú bíróságnál kezdeményezett végrehajtás felfüggesztés: Indítványozó akként nyilatkozik, hogy jelen alkotmányjogi panasz elsőfokú bírósághoz történt benyújtásával egyidejűleg külön beadványban kezdeményezte az elsőfokú bíróságnál, hogy jelen alkotmányjogi panaszra tekintettel a Pesti Központi Kerületi Bíróság a Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzésének és erre tekintettel a Fővárosi Törvényszék 47.Pf.639.659/2018/5. sz. másodfokú ítéletének a végrehajtását függessze fel az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig az Abtv. 53. § (4) bekezdésében és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (továbbiakban: Pp.) 359/C. § (1) bekezdésében biztosított jogánál fogva.

[Adatkezelési nyilatkozat]

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) AB Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére, valamint az 56. § (1) és (2) bekezdésére tekintettel az indítványozó akként nyilatkozik, hogy jelen alkotmányjogi panasz indítvánnyal összefüggésben **a személyes adatai nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.**

Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az F/1. alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő:

Indítványozó kéri a T. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által meghozott Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzés alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

[Végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem]

Indítványozó kéri a T. Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 61. § (1) bekezdésben biztosított jogánál fogva hívja fel a Pesti Központi Kerületi Bíróságot, hogy a Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzésének és erre tekintettel a Fővárosi Törvényszék 47.Pf.639.659/2018/5. sz. másodfokú ítéletének a végrehajtását függessze fel az alkotmányjogi panasz eljárásra tekintettel az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig.

Indítványozó a végrehajtás felfüggesztése indokaként előadja, hogy a per tárgyát képező új SzMSz eltérő szabályokat tartalmaz a közgyűlés lebonyolítására, az írásbeli szavazásra és - a felperes által a perben több keresettel is támadott - fűtés költség elszámolásra is a korábban hatályban volt régi SzMSz előírásaihoz képest. Ebből következően indokolt bevárni az Alkotmánybíróság határozatát az ügyben annak érdekében, hogy ne kelljen a közbenső időszakban, vagyis az Alkotmánybíróság határozatának meghozataláig visszatérni a régi SzMSz szabályaihoz. Amennyiben ugyanis az Alkotmánybíróság megsemmisítené a Kúria határozatát, de nem kerülne sor a végrehajtás felfüggesztésére, úgy abban az esetben előállhat az helyzet, hogy ideiglenesen a régi SzMSz rendelkezéseit kellene alkalmazni, aztán az Alkotmánybíróság határozatára és ennek okán a Kúria újabb határozatára tekintettel pedig ismét vissza kellene térni az új SzMSz szabályaira, ez esetben viszont a fentebb vázolt jelentős szabály eltérések okán utólag reparálni kellene a fennálló állapotokat, melyek a régi SzMSz szerinti átmeneti működés okán ideiglenesen kialakultak.

E körben különösen az okozna pénzügyi kárt és indokolatlan adminisztrációs költségeket, valamint komoly működési zavarokat, hogy több évre visszamenőlegesen újra át kellene számolni a fűtés költségeket és elszámolásokat, mivel a régi SzMSz és az új SzMSz e körben jelentős eltéréseket tartalmaz, ráadásul az új SzMSz kedvezőbb fűtés költség elszámolási szabályokat tartalmaz, mely pénz megtakarítást jelent a tulajdonostársaknak, tehát a végrehajtás felfüggesztésének elmaradása még indokolatlan többlet kiadást is jelentene a tulajdonostársaknak a fűtés költségek kapcsán az ezzel járó adminisztrációs költségeken túl.

A régi SzMSz szerinti szabályokra történő visszatérésre lesz lehetőség az Alkotmánybíróság határozatának meghozatalát követően is és ezáltal kiküszöbölhető lenne az, hogy az Alkotmánybíróság határozatának meghozatala előtt indokolatlanul át kelljen számolni a 256 külön tulajdonú ingatlanból álló társasház fűtés költségeit azzal, hogy az Alkotmánybíróság határozatának függvényében fennáll a lehetősége annak, hogy eleve nem is lenne szükség a

fűtés költség elszámolások régi SzMSz szerinti átszámolására és amennyiben az új SzMSz még is hatályban maradna, úgy abban az esetben a végrehajtás felfüggesztése hiányában a Kúria és a másodfokú bíróság határozatára tekintettel egyszer át kellene számolni a jelenlegi fűtés költségeket a régi SzMSz szerint és rendezni az így kialakult pénzügyi eltéréseket, utána pedig az Alkotmánybíróság határozatára és erre tekintettel a Kúria újabb határozatára újra át kellene számolni a Kúria újabb határozatának meghozataláig terjedő átmeneti időszakra vonatkozó, régi SzMSz szerinti átmeneti működés és költség elszámolás okán a fűtés költségeket és újra rendezni kellene az új SzMSz-re történő visszatérés okozta pénzügyi eltéréseket. A végrehajtás felfüggesztésével azonban mindezek a szükségtelen utólagos fűtés költség újra számolások és a hozzájuk szükségszerűen kötődő pénzügyi elszámolások, korrekciók és pénzmozgások elkerülhetők lennének. Amennyiben pedig az Alkotmánybírság nem semmisítené meg a Kúria határozatát és ezáltal a régi SzMSz lépne újra hatályba, akkor is csak egyszer kellene utólagosan átszámolni az új SzMSz szerint készült fűtés költség elszámolásokat a régi SzMSz fűtés költség elszámolására történő visszatérés okán és csak egyszeri pénzmozgással és költséggel járna ez az elszámolási korrekció. A végrehajtás felfüggesztésének elmaradása viszont eleve két ilyen korrekciós eljárással fenyeget úgy, hogy adott esetben ezek eleve szükségtelenek lennének.
A végrehajtás felfüggesztésének elmaradása tehát súlyos károsodást, működésbeli zavart és pénzügyi kárt okozna a társasház életében valamennyi tulajdonostársnak és az indítványozónak, a végrehajtás elmaradása viszont semmilyen joghátránnyal vagy érdeksérelemmel nem járna.
A végrehajtás elmaradása azért nem jár semmilyen jogsérelemmel, érdeksérelemmel, vagy kárral, mivel az Alkotmánybíróság határozatát követően is lehetőség lesz a fűtés költségek utólagos átszámolására és az utólagos pénzügyi korrekcióra, ez esetben azonban garantáltan csak egyetlen alkalommal kerülne erre sor. A végrehajtás felfüggesztésének elmaradása esetén azonban fennáll a veszélye annak, hogy ilyen korrekciós elszámolásra és pénzügyi korrekcióra két esetben is szükség lehet azzal, hogy eleve szükségtelen lehet ez az utólagos korrekciós elszámolás és pénzügyi korrekció, amennyiben az Alkotmánybíróság határozatára és az ezáltal meghozott újabb kúriai határozatra tekintettel az új SzMSz szabályai maradnának érvényben. A végrehajtás felfüggesztésének elmaradása tehát kétszeri alkalommal történő eleve szükségtelen korrekciós fűtés költség és pénzügyi elszámolást eredményezhet, a végrehajtás felfüggesztése esetén azonban az ilyen korrekciós eljárásra egyáltalán nem lenne szükség, vagy legfeljebb egy alkalommal és nem két alkalommal, mint ahogy az a végrehajtás felfüggesztése elmaradása esetén fenyegetne.
A végrehajtás felfüggesztésével tehát az indokolatlan utólagos fűtés költség elszámolások és pénzügyi korrekciók megelőzhetők, ezért ebből is kifolyólag, de egyébként ettől függetlenül sem okoz senkinek sem érdeksérelmet, vagy kárt a végrehajtás felfüggesztése, sőt, indokolatlan költségektől és pénzmozgásoktól kímélne meg minden tulajdonostársat, nem beszélve az utólagos elszámolásokkal járó adminisztratív költségekről, melyeket szintén a tulajdonostársaknak kellene viselnie.
Mindezekre tekintettel a végrehajtás felfüggesztésének elmaradása jelentős jogsérelmet és érdeksérelmet okozna a felek és valamennyi tulajdonostárs vagyoni viszonyaiban, a végrehajtás felfüggesztése azonban semmilyen jogsérelmet vagy érdeksérelmet nem okozna senkinek.
Tehát indokolt a végrehajtás felfüggesztése, ezért teljesülnek az Abtv. 61. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek a végrehajtás felfüggesztéséhez, illetve ahhoz, hogy a T. Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzésének és erre tekintettel a Fővárosi Törvényszék 47.Pf.639.659/2018/5. sz. másodfokú ítéletének a végrehajtása felfüggesztésére hívja fel a Pesti Központi Kerületi Bíróságot, amennyiben jelen alkotmányjogi panasz ellenére a Pesti Központi Kerületi Bíróság az Abtv. 53. § (4) bekezdésében és a Pp. 359/C. § (1) bekezdésében biztosított jogánál fogva nem függeszti fel

hivatalból, vagy az indítványozó kérelmére a Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzésének és erre tekintettel a Fővárosi Törvényszék 47.Pf.639.659/2018/5. sz. másodfokú ítéletének a végrehajtását.

[Pertörténet, tényállás és jogi helyzet ismertetése]

Felperes keresetet terjesztet elő az indítványozóval, mint alperessel szemben a társasház tulajdonostársai által a 2016. augusztus 25. napján megtartott írásbeli szavazás útján meghozott közgyűlési határozatok érvénytelenségének bíróság általi megállapítása iránt. **Az elsőfokú bíróság a 15.P.55.337/2017/24. sz. ítéletével megállapította a 2016. augusztus 25. napján megtartott írásbeli szavazás útján meghozott valamennyi közgyűlési határozat érvénytelenségét.**

Felperes az elsőfokú eljárás során további két kereseti kérelmet is előterjesztett.
A felperes a 2017. december 4. napján kelt beadványának 1. oldal 8. bekezdésében kereseti kérelemként kérte a bíróságtól a 2016. évi hődíj elszámolások érvénytelenségének megállapítását is. A kereseti kérelem pontos szövege az alábbi:
"A 2016. október 5-ei keltezéssel benyújtott keresetemet az alábbival egészítem ki... Kérem a tisztelt Bíróságot, hogy ítéletében a 2016. évi hődíjelszámolást is legyen szíves érvényteleníteni, s a társasházkezelőt, illetve a közös képviselőt új, a korábbi SzMSz szerinti elszámolás elkészítésére legyen szíves kötelezni".
Ez tehát egy határozott kereseti kérelem, mely a 2016. évi hődíj elszámolás bíróság általi megsemmisítésére és a közös képviselőnek a korábbi SzMSz szerinti elszámolás elkészítésére való bíróság általi kötelezésére vonatkozik.
Ebből következően a Pp. 3. § (2) bek. és a Pp. 213. § (1) bek. alapján ezen kereseti kérelem is köti a bíróságot, ezért ebben a kérdésben is ítéletet kellett volna hoznia a bíróságnak, ha már a pert jogellenesen nem szüntette meg, ezt azonban jogellenesen nem tette meg az elsőfokú bíróság és még csak arról sem adott számot az ítéletében, hogy miért nem tett eleget ezen kötelezettségének, megsértve ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdését. Mindez pedig a Pp. 3. § (2) bek. és a Pp. 213. § (1) bek. és a Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértése, ezáltal pedig az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog megsértése, valamint az Alaptörvény 28. cikkének megsértése.

Felperes a 2018. február 22. napján kelt beadványának 2. oldal 4. pontjában kereseti kérelemként kérte a 2017. évi hődíj elszámolások érvénytelenségének megállapítását, illetve megsemmisítését is a bíróságtól.
A kereseti kérelem pontos szövege az alábbi:
"Keresetemet ezért kiegészítem a 2017. évi hődíj (fűtés+használati meleg víz szolgáltatás) elosztásának megsemmisítésére vonatkozó kérelemmel. 2016. évi hődíj (fűtés+használati meleg víz szolgáltatás) elosztásának megsemmisítésére vonatkozó kérelmemet már eredeti keresetemben előterjesztettem."
Tehát ez is egy határozott kereseti kérelem, mely a 2017. évi hődíj elszámolás bíróság általi megsemmisítésére vonatkozik annak megerősítésével, hogy a felperes a 2016. évi hődíj elszámolás megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmét is továbbra is fenntartja.
Ebből következően a Pp. 3. § (2) bek. és a Pp. 213. § (1) bek. alapján ezen kereseti kérelem is köti a bíróságot, ezért ebben a kérdésben is ítéletet kellett volna hoznia a bíróságnak, ha már a pert jogellenesen nem szüntette meg, ezt azonban jogellenesen nem tette meg az elsőfokú bíróság és még csak arról sem adott számot az ítéletében, hogy miért nem tett eleget ezen kötelezettségének, megsértve ezzel a Pp. 221. § (1)

bekezdését. Mindez pedig a Pp. 3. § (2) bek. és a Pp. 213. § (1) bek. és a Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértése, ezáltal pedig az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog megsértése, valamint az Alaptörvény 28. cikkének megsértése.

A másodfokú bíróság is jogellenesen járt el e körben is és a másodfokú bíróság sem döntött a 2016. évi hődíj elszámolásokra és a 2017. évi hődíj elszámolásokra vonatkozó kereseti kérelmekről.

E körben a másodfokú bíróság ítéletének indokolása annyit tartalmaz a 9. oldal 2. bekezdésében, hogy "a másodfokú bíróság nem osztotta az alperesnek azon hivatkozását sem, amely szerint az ítélet nem merítette ki a keresetet, kiegészítésre szorul a hődíj-elszámolások érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelmek elbírálatlansága miatt.

A jogban járatlan felperes a 2017. december 4-én érkezett beadványában a hődíj-elszámolások érvénytelenítését is kérte. Az elsőfokú bíróság helyesen ezt - tartalmára tekintettel - nem tekintette önálló kereseti kérelemnek, és erről a 14. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben megfelelően tájékoztatta a felperest, aki ezt követően úgy nyilatkozott, hogy a "keresettől eláll". Az eljárásjogi fogalmakra (kereset, elállás) vonatkozó helytelen szóhasználat miatt azonban nem kellett az elsőfokú bíróságnak a pert sem részben megszüntetni, sem az alperest az "elállás"-hoz való hozzájárulással, költségigénnyel kapcsolatban nyilatkozattételre felhívni. Az elsőfokú bíróság tehát ezzel kapcsolatban sem sértett eljárási szabályt."

A másodfokú bíróság által e körben hivatkozott 14. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 1-3. bekezdése az alábbiakat tartalmazza szó szerint idézve:

"Itt még szeretnék arra utalni, hogy egyébként a hődíj elosztással kapcsolatos kérelmem hamarabb nem kerülhetett benyújtásra, hiszen ez csak a későbbiekben került elszámolásra ami alapján én bármilyen kérelmet benyújthattam volna."

"A bíróság tájékoztatja a felperest, hogy a hődíj elszámolással kapcsolatosan vitatott elszámolás külön perben érvényesíthető követelés, jelen perrel nem összekapcsolható."

"Bíró kérdésére felperes: A hődíj elszámolásra vonatkozó kérelmemet a tájékoztatás után annyiban kívánom módosítani, hogy ezt is a továbbiakban bejelentésként kívánom értékelni, nem külön keresetként."

A másodfokú bíróság megsértette a Pp. 3. § (2) bekezdését. és a Pp. 213. § (1) bekezdését, mivel a felperes kérelmeit azok tartalmától eltérően nem minősítette kereseti kérelmeknek úgy, hogy a 14. sz. elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyvből is kiderül, hogy az elsőfokú bíróság is kereseti kérelmeknek minősítette a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó felperesi kérelmeket, de azokat nem tárgyalta az elsőfokú eljárás során arra hivatkozással, hogy a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolásokra vonatkozó felperesi kereseti kérelmek a jelen perrel nem kapcsolhatók össze, ezért ezek vonatkozásában a felperesnek külön perben kell érvényesítenie a követeléseit.

Ezen elsőfokú bírósági álláspontra tekintettel viszont az elsőfokú bíróságnak a Pp. 149. § (1) bek. alapján el kellett volna rendelnie a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó felperesi kereseti kérelmek elbírálása kapcsán ezen kereseti kérelmek elkülönített tárgyalását. Ez azonban a Pp. 149. § (1) bek. alapján eleve nem kötelezettsége a bíróságnak, csak joga, és a 14. sz. elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdésében foglalt elsőfokú bírósági tájékoztatással ellentétben semmi perjogi akadálya nincs annak, hogy a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó felperesi kereseti kérelmek a 2016. augusztus 25. napján megtartott írásbeli szavazás útján meghozott közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelemmel együtt kerüljenek tárgyalásra és elbírálásra.

Tehát a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolásokra vonatkozó kereseti kérelmek is elbírálhatók voltak a perben azok tárgyalásának elkülönítése nélkül, mivel a Pp. nem tartalmaz e körben semmilyen tiltó rendelkezést és mivel nem is kerültek elkülönítésre sem az elsőfokú bíróság, sem a másodfokú bíróság által ezek a kereseti kérelmek, ezért ezeket a kereseti kérelmeket is érdemben el kellett volna bírálni és ítéletben dönteni róluk, ami a Pp. 213. § (1) bekezdését megsértve jogellenesen nem történt meg.
Arról nem beszélve, hogy a Pp. 221. § (1) bekezdését megsértve a másodfokú bíróság nem indokolta meg, hogy az elsőfokú bírósággal ellentétben miért nem minősítette kereseti kérelmeknek a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolásokra vonatkozó kereseti kérelmeket, és nem jelölt meg semmilyen bizonyítékot a másodfokú bíróság, mely alá támasztaná azon állítását, hogy ezen kérelmek a Pp. szabályai értelmében nem minősülnek kereseti kérelemnek. A másodfokú bíróság megsértette ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, valamint az Alaptörvény 28. cikkét is.

A kereset a felperes határozott kérelme arra vonatkozóan, hogy milyen jogvédelmet kíván a bíróságtól.
Tárgyi keresethalmazat anyagi jogi előfeltétele az, hogy a kereseti követelések különböző jogi tényeken alapuljanak, illetve különböző jogviszonyokból származzanak vagy pedig a tartalmuk (kereseti kérelem) legyen különböző. Az eljárásjogi feltétele abban áll, hogy a bíróságnak valamennyi keresetre legyen hatásköre és illetékessége.
(Kengyel Miklós: Magyar polgári eljárásjog)

A fentebb szó szerint idézett kereseti kérelmekből egyértelmű, hogy azok a felperes által előterjesztett határozott kereseti kérelmek és egyben tárgyi keresethalmazatot képeznek a közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítására vonatkozó kereseti kérelemmel együtt.
Mindezekre tekintettel jogsértően és a felperes által előterjesztett kérelmek tartalmába ütközően nem minősítette kereseti kérelmekként a másodfokú bíróság a felperesnek a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolásokra vonatkozó kérelmeit, melyek határozottan és egyértelműen meghatározták, hogy mit tegyen a bíróság, ezért kimerítik a kereseti kérelem jogdogmatikai fogalmát. Minden ezzel ellentétes állítás pedig jogsértő és iratellenes.
Továbbá, mivel a hődíj elszámolásokra vonatkozó kereseti kérelmek nem kerültek elkülönítésre a közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítására vonatkozó pertől, ezért ezen kereseti kérelmek felől is dönteni kellett volna a perben a tárgyi keresethalmazat keretében, mivel ezen kereseti kérelmek is részét képezik a mai napig is a pernek.

Az elsőfokú bíróság tehát nem rendelte el az elkülönítetten történő tárgyalást a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolásokra vonatkozó felperesi kereseti kérelmek kapcsán, ezért ezen kereseti kérelmek is a jelen alkotmányjogi panasszal támadott per részei maradtak kereseti kérelmekként, amelyekről az elsőfokú bíróság egyszerűen tudomást sem vett és nem döntött róluk és még csak indokolást sem tartalmazott e körben az elsőfokú ítélet, hogy miért nem döntött ezen kereseti kérelmekről a bíróság.
A másodfokú bíróság pedig az elsőfokú bírósággal ellentétben jogellenesen már nem tekintette kereseti kérelmeknek sem és iratellenesen azt is állította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem tekintette ezen kérelmeket kereseti kérelmeknek, holott ennek teljesen ellent mond a 14. sz. elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdésében foglalt elsőfokú bírósági tájékoztatását, amelyre iratellenesen hivatkozott a másodfokú bíróság.

A másodfokú bíróság a 14. sz. elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdésében foglalt elsőfokú bírósági tájékoztatására hivatkozva, de annak teljesen ellentmondva, arra az iratellenes jogi álláspontra helyezkedett, hogy a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások érvénytelenségének megállapítására vonatkozó felperesi kérelmek valójában nem is kereseti kérelmek, ezért azokban nem is kellett döntenie az elsőfokú bíróságnak, mivel a felperes jogban járatlan, laikus, ezért nincs tisztában azzal, hogy mit is jelent eljárásjogilag a kereset és az elállás, ezért nem is lehetett ezen kérelmeit kereseti kérelmekként értékelni.
Ez azonban teljesen ellentmond a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó felperesi kérelmek tartalmának, melyek fentebb szó szerint idézve lettek és azokból egyértelműen kiderül, hogy kereseti kérelmekről van szó, melyeket a Pp. 3. § (2) bek. megsértésével a másodfokú bíróság jogellenesen nem vett figyelembe és nem is hozott döntést bennük.
Arról nem beszélve, hogy a másodfokú bíróság iratellenesen azt állította, hogy az elsőfokú bíróság a hődíj elszámolásokra vonatkozó kérelmek tartalmára tekintettel helyesen nem tekintette őket kereseti kérelmeknek, mely másodfokú bírósági állítás teljesen ellentmond a 14. sz. elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdésében foglaltaknak, melyben az elsőfokú bíróság kereseti kérelmekként minősítette a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolásokra vonatkozó felperesi kérelmeket azzal, hogy akként tájékoztatta a felperest, hogy ezen kereseti kérelmek nem kapcsolhatók össze a 2016. augusztus 25. napján megtartott írásbeli szavazás útján meghozott közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelem elbírálására vonatkozó tárgyalással, ami egyébként jogsértő állítás, mivel **a Pp. 149. § (1) bek. semmilyen tilalmat nem állít e körben, ezáltal nem tiltja ezen tárgyi keresethalmazat együttes elbírálást, de ettől függetlenül sem rendelkezett az elsőfokú bíróság a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó felperesi kereseti kérelmek tárgyalásának elkülönítéséről, ezért azok a per tárgyát képezték mindvégig, mely kereseti kérelmek mindvégig jogellenesen elbírálatlanok maradtak és ezáltal az eljárt bíróságok megsértették a Pp. 213. (1) bekezdését.**
A hődíj elszámolásokra vonatkozó kereseti kérelmeket tehát a másodfokú eljárásban is el kellett volna bírálni, de azokat a tartalmukkal ellentétesen és iratellenesen a másodfokú bíróság a felperes jogban járatlanságára hivatkozással nem tekintett kereseti kérelmeknek, megsértve ezzel a Pp. 3. § (2) bekezdését és a Pp. 213. § (1) bekezdését, mivel a másodfokú bíróságnak nincs joga arra, hogy a felperes nyilatkozatainak tartalmával ellentétesen ne minősítsen kereseti kérelmeknek olyan kérelmeket, melyek tartalmuknál fogva egyértelműen és kétséget kizáróan kereseti kérelmeknek minősülnek, ráadásul úgy, hogy az elsőfokú bíróság is kereseti kérelmeknek minősítette ezen kérelmeket.
Arról nem beszélve, hogy a felperesnek a másodfokú bíróság által jogellenesen és bizonyíték ellenesen feltételezett jogban járatlanságának volta nem indok arra és nem jogosítja fel a másodfokú bíróságot arra, hogy a tartalmuk szerint egyértelműen kereseti kérelmeknek minősülő kérelmeket figyelmen kívül hagyja és ne minősítse őket kereseti kérelmeknek és ne döntsön róluk az ítéletében csak azért, mert a felperes nem jogász. A Pp. ugyanis nem tesz különbséget a kereseti kérelmek között aszerint, hogy azt jogász, vagy nem jogász terjeszti elő, ezért az ilyen jogellenes különbség tétel bírói önkényeskedés és a Pp. 3. § (2) bekezdésének és a Pp. 213. § (1) bekezdésének megsértése.
E körben még azt is meg kell jegyezni, hogy a felperes maga kérkedett mindig a perben a jogi tudásával és mindig arra hivatkozott, hogy az alperesnek nem szabadna jogi képviselőt igénybe vennie a perben és pénzt fizetnie a jogi képviseletért, mivel ez olyan egyszerű jogi ügy, melyben a társasház közös képviselője maga is elé tudná látni a perbeli képviseletet, ahogyan a felperes is képes rá.

Mindezek fényében is nonszensz, hogy a másodfokú bíróság kétséget kizáróan kereseti kérelmeknek minősülő kérelmeket nem minősít kereseti kérelemnek csupán azért, mert a felperes nem jogvégzett, ráadásul az elsőfokú bíróság ezeket kereseti kérelmeknek minősítette és ezt is figyelmen kívül hagyva a másodfokú bíróság nem döntött ezen kereseti kérelmekről. Mindez pedig a másodfokú bíróság önkényeskedése és súlyos eljárásjogi jogsértése, mivel a másodfokú eljárás részét képezték a hődíj elszámolásokkal kapcsolatos kereseti kérelmek is, mivel sem az elsőfokú bíróság, sem a másodfokú bíróság nem rendelte el ezen kérelmeknek az elkülönített tárgyalását a Pp. 149. § (1) bek. alapján, ezért a másodfokú bíróságnak ezen kereseti kérelmekről is döntenie kellett volna a másodfokú ítéletében, de ez jogellenesen elmaradt, ahogy az elsőfokú bíróság sem döntött ezekről szintén jogellenesen.
Mindezekre tekintettel, ahogy az elsőfokú bíróság ítélete, úgy a másodfokú bíróság ítélete is sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, valamint az Alaptörvény 28. cikkét is.

Tekintettel arra, hogy a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolásokra vonatkozó kérelmek kereseti kérelmek, ezért azoktól nem tudott elállni sem a felperes az alperes jóváhagyása nélkül.
A felperes egyértelműen és kétséget kizáróan kijelentette az elsőfokú eljárás során a 14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 3. bekezdésében bírói kérdésre, hogy nem tartja fenn a hődíj elszámolásokkal kapcsolatban előterjesztett kereseti kérelmeit.
Ugyanakkor ezen kereseti kérelmek tárgya önálló, a közgyűlési határozatokkal kapcsolatos kereseti kérelemtől függetlenek voltak, ezért ezen kereseti kérelmektől történő elállás hatályosságához az alperes hozzájárulása szükséges a Pp. 160. § (1) bek. értelmében. Azonban sem az elsőfokú bíróság, sem a másodfokú bíróság nem nyilatkoztatta meg az indítványozót, hogy hozzájárul-e a hődíj elszámolások kapcsán a felperesi keresetektől elálláshoz. Egyébként az indítványozó kijelentette a perben, hogy nem járul hozzá a keresetektől elálláshoz és mivel az elsőfokú bíróság a hődíj elszámolásokkal kapcsolatos kereseti kérelmek tárgyalását nem különítette el, ezért azok továbbra is jelen per részét képezik azért is, mivel az indítványozó nem járult hozzá a kereseti kérelmektől elálláshoz, de erről egyébként sem nyilatkozatta meg sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság az indítványozót, megsértve ezzel a Pp. Pp. 160. § (1) bekezdését.

Mivel az eljárt bíróságok nem nyilatkoztatták meg az indítványozót ezen felperesi keresetektől elállás vonatkozásában, hogy hozzájárul-e az elálláshoz vagy sem a Pp. 160. § (1) bekezdése alapján, ezért az indítványozó nem is tett hozzájáruló nyilatkozatot a hődíj elszámolásokkal kapcsolatos keresetektől történő elálláshoz, ezért a **felperes nem is tudott elállni a hődíj elszámolásokra vonatkozó kereseti kérelmeitől**.

Az **elsőfokú bíróság tehát - a másodfokú bíróság iratellenes és jogellenes állításával ellentétben - kereseti kérelmekként értékelte a felperesnek a hődíj elszámolások megsemmisítésére irányuló kérelmeit, ugyanakkor a kereseti kérelmek ezt megelőzően már közlésre kerültek az alperessel és ezzel beállt a perfüggőség (a 2016. évi hődíj elszámolással kapcsolatos kereseti kérelem kapcsán 2018. február 26. napján, a 2017. évi hődíj elszámolással kapcsolatos kereseti kérelem kapcsán pedig 2018. március 27. napján), ezért a felperes a kereseti kérelmeitől nem állhatott el az alperes hozzájárulása nélkül a Pp. 160. § (1) bek. értelmében, és ezáltal nem is módosíthatta akként sem a kérelmeit, hogy nem kereseti kérelmekként tartja azokat fenn a továbbiakban, hanem csak bejelentésként, mivel ilyen változtatásra a felperesnek nincs joga a kereseti kérelmek kapcsán.**

Az elsőfokú bíróság azonban nem különítette el ezen kereseti kérelmeket jelen pertől, nem iktatta azokat új peres számra, nem is indult ezek körében önálló per, és az indítványozó nem járult hozzá a felperes kereseteitől történő elállásához sem, továbbá azoknak bejelentéssé történő átváltoztatására egyébként sincs eljárásjogi lehetőség, ezért egyértelmű, hogy ezekben a kérdésekben mind az elsőfokú bíróságnak, mind a másodfokú bíróságnak ítéletet kellet volna hoznia jelen perben, melyet jogellenesen nem tettek meg.
Az elsőfokú és másodfokú bíróság ezért megsértette a Pp. 160. § (1) bekezdését, a Pp. 3. § (2) bekezdését és a Pp. 215. §-át is.

A felperes helyett és nevében eljárt [redacted] meghatalmazott nem rendelkezett semmilyen meghatalmazással 2016. október 7. napján a keresetlevél benyújtásakor, tehát a keresetlevelet nem volt jogosult benyújtani [redacted] tulajdonostárs helyett és nevében, ezért a benyújtott keresetlevél perindításra alkalmatlan a keresetlevél benyújtás érvénytelen és hatálytalan, mivel az nem az arra jogosulttól származik és a társasházi közgyűlési határozatok kapcsán a Tht. 42. § (1) bekezdése kizárólag a társasház tulajdonostársát ruházza fel a perindítási joggal. A meghatalmazás és képviseleti jog nélkül keresetlevelet benyújtó [redacted] viszont nem tulajdonostárs, ezért perindítási joga sincs, tehát nem volt jogosult a keresetlevelet benyújtani, ezért a pert nem a jogszabályban erre feljogosított személy indította és mivel erre tekintettel a 60 napos keresetindítási határidő eredménytelenül eltelt, ezért nem is lehet már pert indítani a 2016. augusztus 25. napján megtartott írásbeli szavazás útján meghozott közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítása iránt.

Ugyanígy nem rendelkezett meghatalmazással [redacted] a Pp. 132. § (1) bek. alapján megvalósított ismételt keresetlevél benyújtásra sem 2017. december 4. napján, tehát nem volt jogosult a keresetlevél ismételt benyújtására sem, ezáltal a pert e körben sem a jogszabályban erre feljogosított személy indította.

A felperes helyett és nevében eljáró [redacted] meghatalmazott kizárólag az elsőfokú eljárás folyamatban léte alatt, 2018. április 6. napjától rendelkezik meghatalmazással, mely kizárólag a per vitelére szól, nem pedig perindításra és keresetlevél benyújtásra.

A felperes a 2018. június 13. napján kelt írásbeli nyilatkozatával utólagosan elismerte és jóváhagyta a felperesi meghatalmazottnak a perben addig tett valamennyi cselekményét és nyilatkozatát és visszaható hatállyal utólag elismerte és jóváhagyta a felperesi meghatalmazottnak a perbeli keresetlevelek benyújtás és perindítását, holott erre nem volt joga, mivel a Kúria Kfv.II.37.967/2018/2. sz. végzése szerint a meghatalmazás kizárólag annak keltétől jogosít nyilatkozat tételre és a képviseleti jognak a keresetlevél benyújtásakor kell fennállnia a Pp. 121. § (3) bek. értelmében, ellenkező esetben érvénytelen és hatálytalan a keresetlevél benyújtás és ennek okán a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül eleve el kellett volna utasítani.
A Pp. 135. § (4) és (5) bekezdésének szabályai kizárólag a fél nevében a tárgyaláson megjelent meghatalmazott képviseleti jogának, illetőleg a per viteléhez szükséges felhatalmazásának igazolása hiányára vonatkoznak és e körben is csak arra az esetre, ha a tárgyaláson a fél nevében megjelent személy meghatalmazása kapcsán a hiány pótolható, akkor a tárgyalás érdemben megtartható és a képviseleti jog igazolására hiánypótlást kell előírni és a képviseleti jog ez esetben utólag is igazolható, de ez csak a tárgyalási jelenlétre és az azon történő képviseletre vonatkozik és nem vonatkozik a

keresetlevél benyújtása kapcsán a meghatalmazás hiányára, mivel arra a Pp. 121. § (3) bekezdésének és a Pp. 130. § (1) bekezdésének a szabályai az irányadók.
A keresetlevél benyújtása kapcsán a Pp. nem engedélyezi a képviseleti jog nélkül eljárt személy perindításának meghatalmazó általi utólagos, visszamenőleges hatályú jóváhagyását és mivel a keresetlevelet benyújtó [redacted] bizonyítottan nem rendelkezett a keresetlevél benyújtásakor, valamint ismételt benyújtásakor sem meghatalmazással a perindításra és keresetlevél meghatalmazottként történő benyújtására, ezért a keresetlevelek nem az arra jogosulttól származnak, azokat nem a perindításra jogosult [redacted] tulajdonostárs nyújtotta be. Erre tekintettel pedig a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani a Pp. 130. § (1) bek. g) valamint h) pontjai alapján, illetve a pert meg kellett volna szüntetni a Pp. 157. § a) pontja alapján, amit az elsőfokú bíróság jogellenesen nem tett meg.
Erre tekintettel pedig a másodfokú bíróságnak kellett volna megszüntetnie a pert a Pp. 157. § a) pontjára tekintettel a Pp. 251. § (1) bek. alapján, azonban a másodfokú bíróság sem tett eleget a permegszüntetési kötelezettségének.
A bíróságok eljárása e körben is Alaptörvény-ellenes és sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, valamint az Alaptörvény 28. cikkét is.

A másodfokú bíróság az ítéletének indokolásában e körben előadta a 7. oldal utolsó bekezdésében és a 8. oldal 1. bekezdésében, hogy a jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező pernek a keresetlevelét a felperesi meghatalmazott egy másik perben, a 15.P.52.761/2016. sz. alatti perben nyújtotta be utóiratként, mely perben [redacted] meghatalmazottként járt el, ezért a másodfokú bíróság szerint a 15.P.52.761/2016. sz. alatti perben benyújtott jelen per keresetlevelének benyújtása kapcsán külön meghatalmazásra nem volt szükség.
A 15.P.52.761/2016. sz. alatti perben ilyen módon utóiratként benyújtott beadványt az elsőfokú bíróság hivatalból történt intézkedése alapján lajstromoztatta új peres számra, a másodfokú bíróság szerint ez azonban nem érinti azt a körülményt, hogy a jelen per tárgyát képező keresetlevél benyújtására a 15.P.52.761/2016. sz. alatti perben a felperesi meghatalmazott a felperes nevében jogosult volt.
Az elsőfokú bíróság ezt követően hívta fel a felperest az ilyen módon önálló keresetlevélnek tekintett és a továbbiakban ekként intézett meghatalmazás csatolására, továbbá a meghatalmazott nyilatkozatainak utólagos jóváhagyására, amelynek a felperes 2018. április 6-án kelt meghatalmazás és a 2018. június 13-án kelt jóváhagyó nyilatkozat benyújtásával eleget is tett.
A másodfokú bíróság kiemelte, hogy **a 2016. október 5-én kelt, az elsőfokú bíróság által önálló keresetlevélnek tekintett beadvány benyújtására mindezektől függetlenül a felperesi meghatalmazott a felperes nevében eljárva jogosult volt, a meghatalmazásra és a jóváhagyó nyilatkozatra éppen azért volt szükség, mert ezt megelőzően a felperesi meghatalmazott részére adott, a jelen peres eljárásban további eljárási cselekményekre kiterjedő meghatalmazás nem állt rendelkezésre az iratok között.**
A másodfokú bíróság ezen indokok alapján megállapította, hogy a felperes, mint tulajdonos a meghatalmazottja útján nyújtotta be a Tht. 42. § (1) bek. szerinti határidőben a keresetlevélnek tekintett beadványt a perbeli írásbeli szavazással érintett határozatok érvénytelenségének megállapítása iránt, ezért a per a Pp. 157. § a) pontja szerinti, a Pp. 130. § (1) bek. g) és h) pontjára alapított megszüntetésre irányuló kérelmet nem találta megalapozottnak.

A másodfokú bíróság ezen álláspontja azonban súlyosan jogsértő és egyben önellentmondásos, valamint tény és iratellenes is. Arról nem is beszélve, hogy **e körben a**

jogi indokait a másodfokú bíróság semmilyen jogszabályi rendelkezéssel, illetve okirati bizonyítékkal nem tudta alátámasztani, semmilyen jogszabályi rendelkezésre, okirati tartalomra nem hivatkozott az indokolása során, megsértve ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdését és ezáltal az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot.

Arról nem beszélve, hogy az alperes kérdésére a másodfokú bíróság a 2019. március 19. napján tartott másodfokú tárgyaláson azt a szóbeli tájékoztatást adta, hogy a felperesi meghatalmazott részére a 15.P.52.761/2016. sz. perben adott meghatalmazás nincs is szerelve jelen per bírósági aktájához annak ellenére, hogy jelen perben kizárólag a 15.P.52.761/2016. sz. perben adott meghatalmazás tartalma alapján dönthető el, hogy a felperesi meghatalmazott az általa a 15.P.52.761/2016. sz. perben utóiratként benyújtott jelen per keresetlevelének benyújtására rendelkezett-e meghatalmazással, vagy sem.
Ez a tény azért is döbbenetes, mivel ez alátámasztja, hogy a másodfokú bíróság úgy hozott ítéletet az ügyben, hogy azt sem tudta, hogy milyen tartalommal rendelkezik a 15.P.52.761/2016. sz. perben a felperesi meghatalmazottnak adott meghatalmazás, mely perben a felperesi meghatalmazott a jelen per keresetlevelét benyújtotta.
Erre tekintettel az indítványozó kénytelen volt benyújtani a felülvizsgálati kérelme mellékleteként a 15.P.52.761/2016. sz. perben a felperesi meghatalmazottnak adott meghatalmazást, hogy megállapítható lehessen annak tartalma az ítélet hozatalhoz, mivel ennek tartalmát eleve korábban kellett volna vizsgálni az eljárt bíróságoknak hivatalból, ami jogellenesen nem történt meg és így hozott ennek ellenére a másodfokú bíróság ítéletet, az első fokú bíróság pedig még csak indokolás szintjén sem foglalkozott a kérdéssel az ítéletében.

Fővárosi Ítélőtábla Pf.20948/2013/3. számú határozata értelmében a keresetlevél benyújtásakor a Pp. 121. § (3) bekezdése alapján a képviselőnek annyiban kell igazolnia a képviseleti jogosultságát, hogy abból megállapítható legyen az, hogy a felperes ügyében jogosult eljárni. A meghatalmazott képviseleti jogosultságát a Pp. 72. § értelmében a bíróság az eljárás bármely szakában hivatalból vizsgálja. Abban az esetben, ha a meghatalmazás a Pp. 67-69. §-ában foglalt szabályozásnak megfelel, abból megállapítható, hogy a meghatalmazó milyen igény érvényesítésére jogosítja fel a képviselőt, a meghatalmazás alapján a meghatalmazott a jogvitában eljárhat, képviseleti jogosultsága annyiban korlátozható, amennyiben az a meghatalmazásból kiderül, miután a Pp. 70. § (1) bekezdése értelmében a meghatalmazás akár a per vitelére, akár egyes perbeli cselekményekre szólhat. A (4) bekezdés mondja ki azt, hogy a meghatalmazás korlátozása csak annyiban hatályos, amennyiben az magából a meghatalmazásból kitűnik.

A felperes által a felperesi meghatalmazottnak a 15.P.52.761/2016. sz. perre adott meghatalmazása az alábbiakat tartalmazta kizárólag, szó szerint idézve:
"a 15.P.52.761/2016/2. számú peres eljárásban, a Pesti Központi Kerületi Bíróságon (1055 Budapest, Markó u. 25.) érdekeimet képviselje és nevemben teljes jogkörrel eljárjon".

Pp. 70. § (4) bek. értelmében a meghatalmazás korlátozása csak annyiban hatályos, amennyiben az magából a meghatalmazásból kitűnik.

A meghatalmazás taralmából nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperesi meghatalmazott jogosult lett volna a jelen per keresetlevelének benyújtására, sem a 15.P.52.761/2016. sz. perben utóiratként, sem más módon, mivel ilyen tartalma a

meghatalmazásnak nincs. A meghatalmazott pedig csak a meghatalmazásban meghatározott körben rendelkezik képviseleti jogosultsággal.

A meghatalmazás a képviseleti jogot kizárólag a 15.P.52.761/2016. sz. perre, így ezáltal kizárólag annak a pernek a tárgyára és azon belül is csak a Pesti Központi Bíróság előtti eljárásra korlátozza. A meghatalmazásból tehát kitűnik a képviseleti jognak a 15.P.52.761/2016. sz. perre, illetve annak a pernek a tárgyára és annak is csak a Pesti Központi Bíróság előtti eljárásra történő korlátozottsága.
A meghatalmazás pedig nem tartalmaz olyan rendelkezést, miszerint a felperesi meghatalmazott jogosult lenne a felperes helyett és nevében az alperesi társasház által 2016. augusztus 25. napján írásbeli szavazás útján meghozott közgyűlési határozatokkal szemben keresetlevél benyújtására, sem a 15.P.52.761/2016. sz. perben utóiratként, sem önállóan, vagy egyéb módon.

Pp. 70. § (2) bek. értelmében a per vitelére szóló meghatalmazás kiterjed A PERREL KAPCSOLATOS minden nyilatkozatra és cselekményre....

A Pp. 70. § (2) bek. értelmében **a per vitelére szóló meghatalmazás** - amennyiben az nincsen korlátozva a Pp. 70. § (4) bekezdésében foglaltak szerint - **kizárólag A PERREL KAPCSOLATOS minden nyilatkozatra és cselekményre terjed ki, mely per vitelére a meghatalmazás szól. A képviseleti jogosultság kulcsa tehát a per tárgya, mely per tárgyban a per vitelére a meghatalmazás jogosít, mivel a per tárgya dönti el, hogy milyen nyilatkozat és cselekmény kapcsolatos a perrel és mi nem, ez pedig megszabja a pervitelre szóló meghatalmazás korlátját is a perben benyújtható beadványok tárgya kapcsán is.**
A felperesi meghatalmazott meghatalmazása a 15.P.52.761/2016. sz. per tárgyára szólt és kizárólag annak a pernek a vitelére, és annak is csak a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtti eljárására, tehát a meghatalmazás e körre korlátozódott.
Jelen per keresetlevele - attól függetlenül, hogy a 15.P.52.761/2016. sz. perben utóiratként, vagy jelen perben önállóan nyújtják be - nem a 15.P.52.761/2016. sz. per tárgyával kapcsolatos beadvány, mivel jelen per keresetlevele tárgyának semmi köze a 15.P.52.761/2016. sz. per tárgyához. **Jelen per tárgyát az alperesi társasház által 2016. augusztus 25. napján meghozott közgyűlési határozatok képezik, a 15.P.52.761/2016. sz. per tárgyát pedig a 2016. május 31. napján meghozott közgyűlési határozatok képezték. A két pernek, illetve a perek tárgyának semmi közük egymáshoz. Ebből egyértelműen kiderül, hogy jelen per keresetlevelének tárgya és tartalma nem a 15.P.52.761/2016. sz. perrel és annak tárgyával kapcsolatos, melyre a felperesi meghatalmazott meghatalmazása szólt.**
Mindezekből egyértelmű, hogy irreleváns, hogy a felperesi meghatalmazott rendelkezett meghatalmazással **a 15.P.52.761/2016. sz. perre, mivel annak a pernek semmi köze jelen perhez, így az abban a perben rendelkezésre álló meghatalmazás nem vehető figyelembe jelen per keresetlevele kapcsán a fentebb kifejtetek okán**. Másrészt az is egyértelmű mindezekből kifolyólag, hogy a **felperesi meghatalmazott nem rendelkezett jelen per keresetlevelének benyújtására meghatalmazással sem a 15.P.52.761/2016. sz. perben utóiratként, sem egyébként.**

Mindezekből pedig következik, hogy jogsértő a másodfokú bíróság azon álláspontja, hogy mivel a felperesi meghatalmazott a 15.P.52.761/2016. sz. perben rendelkezett a felperestől meghatalmazással, ezért abban a perben a jelen per keresetlevelének utóiratként történő benyújtásához külön meghatalmazásra nem volt szükség, megsértve ezzel a Pp. 70. § (2) bekezdését. A 15.P.52.761/2016. sz. per vitelére szóló meghatalmazás

ugyanis csakis a 15.P.52.761/2016. sz. per tárgyával és per vitelével kapcsolatos nyilatkozatra és cselekményre terjed ki. Jelen per keresetlevele azonban kívül esik a 15.P.52.761/2016. sz. per tárgyán és a 15.P.52.761/2016. sz. perrel kapcsolatos pervitelen. [redacted] tehát külön, kifejezetten ilyen tárgyú meghatalmazásra lett volna szüksége arra vonatkozóan, hogy jelen per keresetlevelét a bírósághoz benyújthassa, akár a 15.P.52.761/2016. sz. perben utóiratként nyújtja be, akár azon kívül. Ilyen meghatalmazással azonban a felperesi meghatalmazott nem rendelkezett.

A fentiekből kifolyólag pedig irreleváns a meghatalmazás és a keresetlevél benyújtása szempontjából az a tény, hogy a felperesi meghatalmazott jelen per keresetlevelét a 15.P.52.761/2016. sz. perben utóiratként nyújtott be, melyet a 15.P.52.761/2016. sz. perben eljáró bíróság hivatalból történő intézkedése alapján új peres számra lajstromoztatta.

A másodfokú bíróság jogellenes érveléséből az a jogsértő eljárás következne, ha valaki egy adott perre rendelkezne meghatalmazással, akkor abban a perben utóiratként bármilyen, a perre vonatkozó meghatalmazáson túlterjeszkedő és a per tárgyához nem tarozó keresetleveleket benyújthatna önhatalmúlag, ez azonban a Pp. 121. § (3) bek. megsértését jelentené.

Pp. 121. § (3) Kötelező jogi képviselet esetében a keresetlevélhez csatolni kell a jogi képviselő meghatalmazását, illetve **a képviseleti jogot igazolni kell**.

A másodfokú bíróság tehát megsértette a Pp. 121. § (3) bekezdését is, ugyanis a felperesi meghatalmazott nem tudta igazolni, hogy jogosult lett volna jelen per keresetlevelének benyújtására akár 15.P.52.761/2016. sz. perben, akár egyébként, ezért a másodfokú bíróság iratellenesen jutott arra az álláspontra, hogy [redacted] rendelkezett meghatalmazással a 15.P.52.761/2016. sz. perben arra, hogy jelen per keresetlevelét a 15.P.52.761/2016. sz. perben benyújtsa utóiratként.

A másodfokú bíróság szerint a jelen per keresetlevelének az elsőfokú bíróság hivatalból történő intézkedésén alapuló, új peres számra történt lajstromoztatást követően felhívta a felperest, az önálló keresetlevélnek tekintett jelen per keresetlevele kapcsán a meghatalmazás csatolására, továbbá a meghatalmazott nyilatkozatainak utólagos jóváhagyására, melynek a felperes a 2018. április 6. napján kelt meghatalmazással és a 2018. június 13-án kelt jóváhagyó nyilatkozat benyújtásával eleget is tett.

Mindez teljesen iratellenes állítás a másodfokú bíróság részéről. Egyrészt **az elsőfokú bíróság azt sem vette észre hivatalból, hogy a felperesi meghatalmazottnak nincs jogosultsága a jelen per keresetlevelének benyújtására és a további peres képviseletre sem, mivel ezekre vonatkozóan nem rendelkezik meghatalmazással. Ezen tényekre az alperesi jogi képviselő hívta fel az elsőfokú bíróság figyelmét, mivel az elsőfokú bíróság nem tett eleget a hivatalbóli keresetlevél vizsgálati kötelezettségének a körben, hogy nem vizsgálta meg, hogy a felperesi meghatalmazott rendelkezik-e jogosultsággal a jelen per keresetlevelének benyújtására, valamit a peres képviseletre, megsértve ezzel a Pp. 72. §-át és a Pp. 121. § (3) bekezdését.**

A felperesi meghatalmazott a keresetlevél benyújtására és a Pp. 132. § (1) bek. szerinti ismételt benyújtására sem rendelkezett meghatalmazással a felperestől.

A felperesi meghatalmazott kizárólag 2018. április 6. napjától rendelkezik meghatalmazással, de a meghatalmazás tartalmából megállapítható, hogy az is csak a meghatalmazás keltétől, a per vitelére, azon belül is csak a Pesti Központi Kerületi

Bíróság előtti 15.P.55.337/2017. sz. elsőfokú pervitelre jogosítja a felperesi meghatalmazottat, a rendes és rendkívüli perorvoslati eljárásokban történő képviseletre és keresetlevél benyújtására egyáltalán nem.

A bíróság felhívására a felperes 2018. június 13. napján kelt nyilatkozatával utólagosan jóváhagyta a felperesi meghatalmazott korábbi perbeli cselekményeit, így a felperesi meghatalmazott keresetlevelét és annak benyújtását, illetve ismételt benyújtását is.

Ez azonban jogsértő eljárás, mivel **keresetlevél benyújtást nem lehet utólagosan jóváhagyni meghatalmazó által és keresetlevelet senki nem nyújthat be úgy, hogy a keresetlevél benyújtásának (és ismételt benyújtásának) időpontjában nem rendelkezik erre vonatkozó meghatalmazással.**

A Kúria Kfv.II.37.967/2018/2. sz. határozata szerint a meghatalmazás kizárólag annak keltétől jogosít nyilatkozat tételre.

Ebből következően pedig nem lehet jóváhagyni utólagosan keresetlevél benyújtást. Amennyiben ez nem így lenne, akkor bárki bárkivel szemben mindenféle képviseleti jog hiányában indíthatna pert abban bízva, hogy a jogosult majd csak jóváhagyja utólag a keresetlevél benyújtást. Azonban a Pp. 121. § (3) bek. és a Pp. 130. § (1) bek. g) pontja ezt nem teszi lehetővé senkinek.
Az elsőfokú bíróság tehát jogellenesen hívta fel a felperest a keresetlevél benyújtásának és az azt követően tett felperesi meghatalmazotti eljárási cselekmények felperes általi utólagos jóváhagyására és jogellenesen fogadta el ezen nyilatkozatokat érvényesnek és hatályosnak az elsőfokú bíróság és a másodfokú bíróság jogellenesen hagyta helyben a felperesnek, a felperesi meghatalmazottnak és az elsőfokú bíróságnak ezen eljárási cselekményeit.

A Pp. 135. § (4) Ha a **fél nevében megjelent meghatalmazott** vagy törvényes képviselő a képviseleti jogát, illetőleg a **per viteléhez szükséges felhatalmazását nem igazolja**, a fél nevében megjelent személyt megfelelő határidő kitűzésével fel kell hívni a meghatalmazás, a képviseleti jog vagy a per viteléhez szükséges felhatalmazás igazolására. Ha a meghatalmazottként megjelent személy a felet a 67-68. §-ok értelmében nem képviselheti, a felet megfelelő határidő kitűzésével fel kell hívni, hogy a perben személyesen vagy a törvénynek megfelelő meghatalmazott útján járjon el.
Pp. 135. § (5) Ha a (4) bekezdésben említett hiány pótolható, a bíróság a tárgyalást a hiány pótlása előtt is folytathatja, az ellenfél kívánságára pedig a tárgyalást folytatni köteles. Ha a hiányt a kitűzött határidő alatt, illetőleg az annak leteltét követő tárgyalás bezárásáig nem pótolták, vagy az eljárást a fél jóvá nem hagyta, az ellenfél kérelmére a mulasztás következményeit kell alkalmazni, s a hiány pótlására eredménytelenül felhívott személyt a felmerült költségek megfizetésére kell kötelezni.

Ezek a szabályok pedig csak a tárgyalási jelenlétre és a tárgyaláson megtett eljárási cselekményekre és azok utólagos jóváhagyásának lehetőségére vonatkoznak, a keresetlevél benyújtása kapcsán a Pp. nem engedélyez ilyen utólagos jóváhagyási lehetőséget, mivel a Pp. 121. § (3) bekezdése a keresetlevél benyújtásának időpontjában és azon időpontra vonatkozóan követeli meg a meghatalmazás meglétét, mely a keresetlevél benyújtására feljogosítja a meghatalmazottat. Ezekből következően az elsőfokú bíróság jogellenesen hívta fel a felperest arra, hogy utólagosan hagyja jóvá a keresetlevél [redacted] [redacted] [redacted] általi jogellenes benyújtását és így a felperesnek a meghatalmazottja által 2016. október 7. napján benyújtott

keresetlevelének a 2018. június 13. napján kelt utólagos jóváhagyása jogellenes, érvénytelen és hatálytalan cselekmény. Ebből következően a pert nem az arra jogosult indította, ezért a keresetlevelet már Pp. 130. § (1) bek. g) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani, illetve erre tekintettel a pert a Pp. 157. § a) pontja alapján meg kellett volna szüntetni.

Továbbá, mivel a felperes által a meghatalmazottjának adott meghatalmazás 2018. április 6. napján kelt, ezért a felperesi meghatalmazott csak ezen naptól kezdődően végezhet perbeli cselekményt a Kúria Kfv.II.37.967/2018/2. sz. határozatában kifejtettekre tekintettel. Erre tekintettel pedig a felperes elmulasztotta a Tht. 42. § (1) bek. szerinti 60 napos keresetindítási határidőt, így ezen okból is el kellett volna utasítani idézés kibocsátása nélkül a keresetlevelet a Pp. 130. § (1) bek. h) pontja alapján, illetve erre tekintettel meg kellett volna szüntetni a pert a Pp. 157. § a) pontja alapján.

Erre tekintettel pedig a felperes ismételten be sem nyújthatja a keresetlevelet és **nem indíthat ismételten pert jelen közgyűlési határozatok kapcsán a per megszüntetése esetén sem, mivel Tht. 42. § (1) bek. szerinti 60 napos keresetindítási határidőt elmulasztotta, így a per megismétlésének lehetősége anyagi jogi okból kizárt**.

A másodfokú bíróság az ítélete indokolásában teljes önellentmondásba keveredett.
Először ugyanis azt állította (másodfokú ítélet 8. old. 1. bek.), hogy a felperesi meghatalmazott a 15.P.52.761/2016. sz. perben rendelkezett a felperestől meghatalmazással, ezért abban a perben a jelen per keresetlevelének utóiratként történő benyújtásához külön meghatalmazásra nem volt szükség.
Utána pedig az előbbi állításának teljesen ellentmondva azt állította, hogy a meghatalmazásra és a jóváhagyó nyilatkozatokra éppen azért volt szükség, mert ezt megelőzően a felperesi meghatalmazott részére adott, a jelen peres eljárásban további eljárási cselekményekre kiterjedő meghatalmazás nem állt rendelkezésre az iratok között.

Az önellentmondás ott van, hogy amennyiben a másodfokú bíróság szerint a felperesi meghatalmazott rendelkezett meghatalmazással a jelen per keresetlevelének benyújtására a 15.P.52.761/2016. sz. perben, akkor miért lenne szükség jelen perben újabb meghatalmazásra és a felperesi meghatalmazott eljárási cselekményeinek utólagos jóváhagyására a felperes által?
Arról nem beszélve, hogy amennyiben a másodfokú bíróság szerint a felperesi meghatalmazott részére adott, a jelen peres eljárásban további eljárási cselekményekre kiterjedő meghatalmazás nem állt rendelkezésre az iratok között, akkor **a másodfokú bíróság miért nem fejtette ki (megsértve ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdését), hogy a felperesi meghatalmazottnak a felperes által a 15.P.52.761/2016. sz. perben adott meghatalmazása mely tartalmából következik az, hogy a 15.P.52.761/2016. sz. perben adott meghatalmazás a felperesi meghatalmazottat feljogosítja jelen per keresetlevelének benyújtására, de egyéb eljárási cselekmények és nyilatkozatok megtételére nem? Ilyen tartalmú meghatalmazás ugyanis nincs és nem is volt sem a 15.P.52.761/2016. sz. perben sem másban. Ez a felperesi meghatalmazott részére a 15.P.52.761/2016. sz. perben adott meghatalmazás tartalmának fentebb szó szerint idézett szövegéből is egyértelműen kiderül.**
Mivel nem rendelkezett meghatalmazással a felperesi meghatalmazott a jelen per keresetlevelének benyújtására, ezért a keresetlevél benyújtást utólagos felperesi jóváhagyással

sem lehet érvényessé és hatályossá tenni, valamint határidőben benyújtottnak tekinteni a fentebb kifejtettek okán.

A másodfokú bíróság érveléséből - a fentebb kifejtett jogszabályokkal és az okirati bizonyítékokkal ellentétes - azon jogi indokolás következik, hogy attól függ a képviseleti jogosultság, hogy az adott peres ügyszámú perre a meghatalmazás kiterjed-e, vagy sem, nem pedig attól, hogy mi a per tárgya és a meghatalmazás tárgya, tartalma és terjedelme. Ebből a jogellenes érvelésből pedig az következne, ha egy meghatalmazottnak egy adott peres ügyszámú perre meghatalmazása lenne, akkor abban a perben bármilyen beadványt benyújthatna, nyilatkozatot és cselekményt megtehetne a per tárgyától és a meghatalmazás tárgyától és tartalmától, terjedelmétől függetlenül. Tehát a képviseleti jog a peres ügyszámhoz kötődne, illetve kizárólag attól függne, nem pedig a per tárgyától és a meghatalmazás tárgyától, tartalmától és terjedelmétől. Gyakorlatilag azt lehetne tenni egy adott perben a per tárgyától és a meghatalmazás tárgyától, tartalmától és terjedelmétől függetlenül, amit a meghatalmazott csak akar, nem lenne semmilyen korlátja a cselekményeinek és nyilatkozatainak, csak az, hogy azokat az adott peres ügyszámú perben tegye meg. Mindez pedig a fentebb hivatkozott Pp. 70. § (2) bekezdésébe ütközik.

Az indítványozó kérdésére a másodfokú bíróság a 2019. március 19. napján tartott másodfokú tárgyaláson azt a szóbeli tájékoztatást adta, hogy a felperesi meghatalmazott részére a 15.P.52.761/2016. sz. perben adott meghatalmazás nincs is szerelve jelen per bírósági aktájához annak ellenére, hogy jelen perben kizárólag a 15.P.52.761/2016. sz. perben adott meghatalmazás alapján dönthető el, hogy a felperesi meghatalmazott az általa a 15.P.52.761/2016. sz. perben utóiratként benyújtott jelen per keresetlevelének benyújtására rendelkezett-e meghatalmazással, vagy sem.
Ez a tény azért is döbbenetes, mivel ez alátámasztja, hogy **a másodfokú bíróság úgy hozott ítéletet az ügyben, hogy azt sem tudta, hogy milyen tartalommal rendelkezik a 15.P.52.761/2016. sz. perben a felperesi meghatalmazottnak adott meghatalmazás, mely perben a felperesi meghatalmazott a jelen per keresetlevelét benyújtotta.**
Arról nem beszélve, hogy semmilyen perbeli iratra nem tudott hivatkozni bizonyítékként a másodfokú bíróság (megsértve ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdését), melyből az lenne megállapítható, hogy a felperesi meghatalmazott rendelkezett meghatalmazással a jelen per keresetlevelének a bírósághoz történő benyújtására, de egyéb eljárási cselekmények és nyilatkozatok megtételére nem rendelkezett meghatalmazással, ezért az egyéb felperesi meghatalmazotti eljárási cselekményeket és nyilatkozatokat a felperesnek utólag jóvá kellett hagynia, de csakis ezeket és a keresetlevél benyújtást nem.

Jogellenes tehát mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróságnak azon állítása, a felperes a Tht. 42. § (1) bekezdésében foglalt anyagi jogi határidőt megtartva nyújtotta be keresetlevelét a bírósághoz. Ezáltal mind az elsőfokú mind a másodfokú bíróság megsértette a Tht. 42. § (1) bekezdését, ahogy a felperes is.

Kizárólag akkor nyújtható be bíróságra keresetlevél meghatalmazott által, ha a meghatalmazott a keresetlevél benyújtásának időpontjában rendelkezik az erre feljogosító meghatalmazással, és a meghatalmazásból kétséget kizáróan ki kell derülnie, hogy mely időponttól és mely cselekményekre és nyilatkozatokra jogosítja a meghatalmazottat és a meghatalmazás tartalmát nem lehet kiterjesztően értelmezni.

Másik perre vonatkozó meghatalmazás alapján akkor sem lehet keresetlevelet benyújtani, ha az a másik perben utóiratként kerül benyújtásra, amennyiben a per és a meghatalmazás tárgyától és terjedelmétől eltérő tárgyú keresetlevél benyújtására a perre vonatkozó meghatalmazás nem terjed ki.

Keresetlevél meghatalmazás hiányában történő benyújtását utólagosan adott meghatalmazással nem hagyhatja jóvá a meghatalmazó, mivel erre a Pp. nem ad lehetőséget, akár egy másik perben kerül benyújtásra a keresetlevél utóiratként, akár önállóan.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság csak részben azonos jogszabályi rendelkezésekre utalással hagyta helyben, ezért teljes felülvizsgálatnak helye van az ügyben. A másodfokú bíróság ugyanis számos jogsértést nem talált megalapozottnak az elsőfokú bíróság ítéletéből.

Pp. 271. § (4) bek. értelmében nincs helye felülvizsgálatnak, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre utalással hagyta helyben
b) a társasház tulajdonostársai közösségének szervei által hozott határozatok tárgyában hozott döntéssel szemben.

A Pp. 271. § (4) bek. b) pontjának MINISZTERI INDOKOLÁSA értelmében "...ezekben a perekben az figyelhető meg, hogy amennyiben a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét, úgy azokban nem merül fel olyan jogkérdés, amely indokolná a felülvizsgálati eljárás lefolytatását. Abban az esetben azonban, ha a másodfokú döntésben eltérő a jogi indokolás, fennállhat annak lehetősége, hogy olyan összetett jogkérdések merültek fel, melyek indokolják a rendkívüli jogorvoslati eljárás igénybevétele lehetőségének biztosítását; így e körben továbbra is helye lesz felülvizsgálatnak".

A miniszteri indokolás szerint tehát van helye felülvizsgálatnak, ha a másodfokú döntésben eltérő a jogi indokolás az elsőfokú ítélet jogi indokolásához képest. A másodfokú ítéletnek pedig eltérő a jogi indokolása, pont ezért változtatta meg a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet jogi indokolását és találta az elsőfokú bíróság jogi indokolását döntő többségében jogsértőnek.

A miniszteri indokolás is az ítélet teljes egészének jogi indokolásáról beszél, nem pedig az ítéletből kiragadott, illetve az ítéletben tárgyalt egyes érvénytelenségi okok jogi indokolásáról és nem a felülvizsgálattal támadott érvénytelenségi okoknak az elsőfokú és másodfokú ítéletben szereplő jogi indokolásáról, összhangban a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában foglaltakkal.
Továbbá e körben nyomatékosan le kell szögezni, hogy az azonos jogszabályi rendelkezésre utalás nem azt jelenti, hogy azonosan kell megjelölni a jogsértés alapjául szolgáló jogszabályi helyet, hanem a megállapított jogsértéseknek kell azonosaknak lenniük, akár van mellettük konkrét jogszabályi helyre hivatkozás, akár nincs, tehát azoknak a megállapított jogsértéseknek is azonosaknak kell lenniük, ahol nem került megjelölésre az ítéletekben konkrét jogszabályi hely. Tehát a jogsértések indokainak kell teljesen azonosnak lenniük.

Ezt támasztja alá a Kúria által egyébként jogellenesen hivatkozott BH 2016.6.147 eseti döntés, mely szerint "Kiemeli a Kúria: a bíróságok döntésének jogszabályi alapja akkor is azonos, ha az adott törvényhely szám szerinti megjelölését az első- vagy a másodfokú

bíróság nem tüntette fel, az indokolásból kitűnően ugyanis mindkét fokon eljárt bíróság az előző évi beszámolóra és a tárgyévi költségvetésre vonatkozó társasházi törvényi rendelkezések megtartására utalással mellőzte a határozatok érvénytelenségének megállapítását. A másodfokú bíróság ugyan az indokolás "módosítását" említette, ez azonban adott esetben annyit jelentett, hogy az azonos indokok mellett további, az elsőfokú bíróság döntését alátámasztó körülményeket is értéket. Mivel mindkét fokon eljárt bíróság utalt a kisebbségi jogsérelem hiányára is, a jogszabályi alap azonossága megállapítható volt."

A Pp. 271. § (4) bek. b) pont helyes értelmezése tehát kizárólag az, hogy csakis akkor kizárt a felülvizsgálat, ha mind az elsőfokú bíróság, mind a másodfokú bíróság ítélete teljes egészében azonos jogi indokoláson alapszik, akkor is, ha adott esetben nincs is megjelölve az ítéletben a konkrét törvényhely. Tehát nem elegendő, hogy a megjelölt törvényhelyek azonosak legyenek, hanem az is szükséges, hogy azok a megjelölt jogsértések is azonosak legyenek, melyek kapcsán az ítéletekben nem került megjelölésre konkrét törvényhely.

A teljes egészében azonos jogi indokoláson és jogszabályi alapon alapuló ítélet két dolgot jelenthet kizárólag.
Első esetben azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság nem tesz mást, mint teljes egészében átveszi az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását.
Második esetben pedig azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság teljes egészében átveszi az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását és további, az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását erősítő, részletező további jogi indokolást hoz fel az ítéletében. Ez utóbbira irányadó a fentebb szó szerint idézett BH 2016.6.147 eseti döntés.

Minden egyéb esetben kötelezően helye van a teljes ítéleti felülvizsgálatnak, így akkor is, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását csak részben találja helyesnek, ezért csak részben azonos jogi indokolással hagyja helyben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét.
Ez esetben két lehetőség van.
Első lehetőség az, hogy vannak olyan fennálló jogsértések, melyek kapcsán az elsőfokú bírósággal teljesen azonos jogi álláspontra helyezkedik a másodfokú bíróság, és vannak olyan jogsértések, melyek fennállását szintén megállapítja a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően, de a jogsértést az elsőfokú bíróság által megállapított jogi indokolással ellentétben eltérő jogi alapra helyezi.
Másik lehetőség az, hogy vannak olyan fennálló jogsértések, melyek kapcsán az elsőfokú bírósággal teljesen azonos jogi álláspontra helyezkedik a másodfokú bíróság, és vannak az elsőfokú bíróság által megállapított olyan jogsértések, melyeket a másodfokú bíróság egyáltalán nem talál megalapozottnak.

Természetesen van olyan lehetőség is, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított jogsértések fennállását a másodfokú bíróság is megállapítja, de az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól teljesen eltérő jogi indokok alapján, de ez már nem a részleges jogi indokolás azonosság körébe esik, hanem a teljes jogi indokolás eltérés körébe, mely jelen esetben lényegtelen is.

Tehát ezen esetekre tekintettel a jogi indokolás csupán részleges azonossága esetén is helye van felülvizsgálatnak és csakis teljes ítéleti felülvizsgálatról lehet szó ez esetben is, mivel részleges ítéleti felülvizsgálatnak nincs helye a fentebb idézett miniszteri indokolás szerint sem, továbbá a Pp. 271. § (4) bek. b) pont sem tesz lehetővé részleges ítéleti

felülvizsgálatot, pláne nem attól függően, hogy a felülvizsgálattal támadott konkrét érvénytelenségi ok(ok) kapcsán a másodfokú bíróság ítéletében azonos jogi indokolásra helyezkedett-e az elsőfokú bíróság ítéltében foglaltakkal, vagy sem.

E körben pedig irreleváns az is, hogy a másodfokú bíróság az ítéletének rendelkező részében helybenhagyta-e az elsőfokú bíróság ítéletét, vagy megváltoztatta azt, mivel a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja kapcsán csak az ítéletek jogi indokolásának van relevanciája, az ítéletek rendelkező részének nincs.

Részleges ítéleti jogi indokolás azonosság esetén tehát nem vizsgálható, hogy a felülvizsgálati kérelemmel támadott konkrét érvénytelenségi ok(ok) kapcsán a másodfokú bíróság azonos jogi indokolással hagyta-e helyben az elsőfokú ítéletet, vagy sem, mivel erre a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja alapján nincs lehetőség, így arra sincs lehetőség, hogy ez esetben csak részleges felülvizsgálat történjen és csak azon érvénytelenségi okok kapcsán, melyek kapcsán nem azonos jogi indokolással hagyta helyben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét. Nem lehet tehát egyes érvénytelenségi okokat kizárni a felülvizsgálatból, más érvénytelenségi okok kapcsán pedig felülvizsgálatot lefolytatni, attól függően, hogy az adott érvénytelenségi ok(ok) kapcsán a másodfokú bíróság azonos jogi indokolással hagyta-e helyben az elsőfokú bíróság ítéletét, vagy sem, mivel ez ellentétes lenne a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában foglaltakkal és a miniszteri indokolással.
A felülvizsgálat megengedhetősége kérdésében a vizsgálat tárgya ugyanis kizárólag az elsőfokú és másodfokú ítéletek egészének jogi indokolása lehet, illetve azok teljes azonossága, vagy teljes/részleges eltérése, nem pedig a felülvizsgálattal támadott konkrét érvénytelenségi ok(ok)nak az elsőfokú és másodfokú ítéletekben rögzített jogi indokainak azonossága, vagy eltérése. A Pp. 271. § (4) bek. ugyanis nem azt írja elő, hogy nincs helye felülvizsgálatnak, ha a felülvizsgálattal támadott konkrét érvénytelenségi ok(ok) vonatkozásában a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

Amennyiben csak részben ad helyt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásának - függetlenül attól, hogy mely érvénytelenségi ok(ok) kapcsán van jogi indokolás azonosság, vagy eltérés -, úgy abban az esetben minden további szempont figyelembe vétele nélkül megnyílik a lehetőség a teljes felülvizsgálatra valamennyi érvénytelenségi ok, és a másodfokú ítélet egésze kapcsán. Minden ezzel ellentétes jogalkalmazás pedig a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjának és az erre vonatkozó miniszteri indokolásnak a megsértését jelentené.
Konkrét érvénytelenségi okokat, vagy a felülvizsgálattal érintett érvénytelenségi oko(ka)t tehát nem lehet kiragadni az első- és másodfokú ítéletekből a jogi indokolás azonosságának vagy eltérésének vizsgálata és a felülvizsgálat megengedhetőségének megítélése során, csakis az egész ítélet jogi indokolásának azonosságát vagy eltérését lehet vizsgálni, egyebet nem.

A másodfokú bíróság ítélete kimondja, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével az alábbi, részben eltérő indokok mellett egyetértett (másodfokú ítélet 9. old. 3. bek.).
A másodfokú ítélet azt is rögzíti, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a részben eltérő indokok mellett hagyta helyben (másodfokú ítélet 12. old. 5. bek.).

Nézzük meg, hogy mi voltak ezek a részben eltérő indokok.

Az elsőfokú bíróság által megállapított jogsértések az alábbiak voltak:

1. A felperes írásban és személyesen sem vette át a szavazólapot és annak mellékleteit (elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdés).
2. A szavazólap nevet, címet, tulajdoni hányadot nem tüntetett fel, ezért az alperes megsértette az SzMSz 35. oldal 8. pont 3. pontját (elsőfokú ítélet 5. oldal 4. bekezdés). - Itt meg kell jegyezni, hogy a tulajdoni hányad feltüntetésre eleve jogellenesen hivatkozott az elsőfokú bíróság, mivel az SzMSz 35. oldal 8. pont 3. pont tulajdoni hányad feltüntetésre semmilyen rendelkezést nem tartalmaz, éppen ezért a tulajdoni hányad kérdésével nem is foglalkozott a másodfokú bíróság az ítéletében és nem azért, mert e körben az elsőfokú ítélet jogi indokolása helyes lenne.
3. A felperes részére nem lett szabályszerűen átadva a szavazólap, úgy az SzMSz tervezete sem, ezért a jogszabályi határidő (15 nap) nem lett betartva, ezért az írásbeli szavazáson meghozott 1. számú határozat a Tht. 14. § (3) bekezdése megsértése miatt érvénytelen (elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdés és 6. oldal 1. bekezdés).
4. Az 1. számú határozati javaslatra vonatkozóan, mely az új SzMSz-re vonatozik, a rendelkezésre álló számvizsgáló bizottsági állásfoglalás nem tartalmaz állásfoglalást, csak a többi határozati javaslatra, de mivel a számvizsgáló bizottság állásfoglalásának valamennyi közgyűlési határozati javaslat vonatkozásában rendelkezésre kell állnia, ezért a rendelkezésre álló számvizsgáló bizottsági állásfoglalás ezt a követelményt nem teljesíti, ezért az 1. számú határozati határozat érvénytelen, mivel az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont 2. mondatába, valamint a Tht. 40. § (1) bekezdésébe ütközik (elsőfokú ítélet 6. oldal 2-4. bekezdés).
5. A SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pontja 3. mondata szerint írásbeli szavazás nem tartható az éves beszámolóról és a költségvetésről. Az alperesi álláspont szerint kizárólag az éves költségvetés és/vagy az éves elszámolás elfogadásáról nem lehet írásbeli szavazást tartani. A bíróság álláspontja szerint azonban az SzMSz nem tartalmaz egyértelmű rendelkezést a költségvetésről történő írásbeli szavazás vonatkozásában. Nem állapítható meg, hogy kizárólag az éves költségvetés elfogadása esetén, vagy valamennyi költségvetéssel összefüggő kérdésben zárja ki az írásbeli szavazás lehetőségét (elsőfokú ítélet 6. oldal utolsó bekezdés, valamint 7. oldal 1. bekezdés).
6. A számvizsgáló bizottság állásfoglalása nem lett aláírva, ami az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont 2. mondatába ütközik, ezért a 2-7. határozatok is érvénytelenek (elsőfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdés).
7. A 2-7. határozatok azért is érvénytelenek, mivel ezek határozatok kapcsán az írásbeli szavazási anyaghoz mellékletként csatolt árajánlatok összehasonlíthatatlanok voltak, valamint az egyik árajánlaton szerepel a közös képviselő aláírása, ami megtévesztő és félreérthető, különösen akkor, amikor a számvizsgáló bizottság állásfoglalása nem került aláírásra (elsőfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdés).

A másodfokú bíróság által megállapított jogsértések az alábbiak voltak:

1. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta volna azt a kérdést, hogy a felperes kapott-e szavazólapot és megkapta-e annak mellékleteit is, mivel erre az érvénytelenségi okra a felperes csak a 11. sorszámú beadványában hivatkozott először az elsőfokú eljárás során, ezért azt határidőn túl terjesztette elő, ezért megalapozott volt e körben az alperes elévülési kifogása, ezért jogsértően állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem kapta meg sem a szavazólapot, sem annak mellékleteit (másodfokú ítélet 10. oldal 2. bekezdés).
2. Az SzMSz 35. oldal 8. pont 3. pontja értelmében a szavazólapnak tartalmaznia kell a tulajdonostárs nevét és címét, ezeket azonban az átadott szavazólap nem tartalmazza, ezért az írásbeli szavazáson meghozott valamennyi határozat érvénytelen a szavazólap

tartalmának az SzMSz 35. oldal 8. pont 3. pontjába ütközése okán (másodfokú ítélet 10. oldal utolsó bekezdés és 11. oldal 1. bekezdés).

3. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben nem lett megsértve a Tht. 14. § és az SzMSz rendelkezése sem, mivel az 1. számú határozat tárgyát képező új SzMsz elfogadására lehetőség volt a perbeli módon, ezért az elsőfokú bíróság jogsértően állapította meg az 1. számú határozat kapcsán a Tht. 14. §-ba ütközést. Továbbá nem sérültek e körben az elsőfokú bíróság által hivatkozott SzMSz rendelkezései sem (másodfokú ítélet 12. oldal 2. bekezdés).

4. Az 1. számú határozati javaslatra vonatkozóan a rendelkezésre álló számvizsgáló bizottsági állásfoglalás nem tartalmazott véleményt, holott a számvizsgáló bizottság állásfoglalásának valamennyi határozati javaslatra vonatkozóan tartalmaznia kell véleményt, ezért ez a hiány az 1. számú határozat érvénytelenségét eredményezi a Tht. 40 .§ (1) bekezdése és az SzMSz 8. pont 1. pont 2. mondatának megsértése okán (másodfokú ítélet 11. oldal 3. bekezdés).

5. Az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pontja szerint írásbeli szavazás nem tartható az éves beszámolóról és a költségvetésről. A Tht. 28. § (1) bek. e) pontjában együttesen szabályozza a társasház éves költségvetésének és éves beszámolójának elfogadását. Az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pontjának a Tht. 28. § (1) bek. e) pontjához igazodó megfogalmazásából az következik, hogy a rendelkezés az éves beszámolóról és az éves költségvetésről szól és nem minden, a társasház költségvetését érintő kérdést kíván az írásbeli szavazásból kizárni. Továbbá nem volt megállapítható, hogy a határozatok - tartalmukra tekintettel - az éves költségvetésről szóló döntések lettek volna, ezért az elsőfokú bíróság által megállapítottal ellentétben a 2-7. számú határozatok nem ütköznek az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pontjába (másodfokú ítélet 11. oldal utolsó bekezdés).

6. A felperes nem vitatta, hogy a felhíváshoz mellékelt számvizsgáló bizottsági állásfoglalás a számvizsgáló bizottságtól származik, sőt, ezt a 14. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatával kifejezetten elismerte. Ennek vitatása hiányában azonban az a körülmény, hogy a számvizsgáló bizottság állásfoglalása nincs aláírva, a közgyűlési határozatok érvényességét nem érinti, hiszen megállapítható, hogy a felhíváshoz a Tht. 40. (1) bekezdésének , illetve az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont második mondatának megfelelően a számvizsgáló bizottságtól származó vélemény csatolásra került, ezért ezen okból nem mondható ki a meghozott határozatok érvénytelensége, ezért ezen okból nem állapíthatta volna meg az elsőfokú bíróság a 2-7. számú határozatok érvénytelenségét és az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont második mondatának megsértését (másodfokú ítélet 11. oldal 3. bekezdés).

7. A másodfokú bíróság szerint nem alapozza meg a 2-7. számú határozatok érvénytelenségét az sem, hogy a 2-7. számú határozatok kérdésfeltevéséből következően akár az sem kizárt, hogy a tulajdonostársak több vállalkozó munkavégzését támogassák. (másodfokú ítélet 1 oldal utolsó bekezdés). Nem eredményezi a 2. számú közgyűlési határozat érvénytelenségét az sem, hogy a határozati javaslathoz mellékelt egyik árajánlatot a közös képviselő aláírta, ez ugyanis a társasház és a közös képviselő közötti megbízási szerződés körébe tartozik, ezért ezen ok nem vezet a közgyűlési határozat érvénytelenségéhez (másodfokú ítélet 12. oldal 3. bekezdés). Nem folyt le bizonyítás az elsőfokú eljárásban a felperes által hivatkozott összehasonlíthatatlanság, ellenőrizhetetlenség, átláthatatlanság miatt a 2-7. számú közgyűlési határozatok kapcsán a Tht. 42. § (1) bek. alapján a kisebbség jogos érdekeinek lényeges sérelme okán. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bek. ellenére nem tájékoztatta a feleket a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítatlanság jogkövetkezményeiről sem. Mindezekre tekintettel jogsértőek voltak ezen okokból az elsőfokú bíróságnak a 2-7. számú határozatok érvénytelenségét kimondó jogi indokai, mivel a 2-7. számú határozatok nem érvénytelenek az elsőfokú bíróság által megjelölt indokokból, hanem ezektől teljesen függetlenül a szavazólap tartalmának az SzMSz 35. oldal 8. pont 3.

pontjába ütközése okán érvénytelen az írásbeli szavazáson meghozott valamennyi közgyűlési határozat.
8. Az elsőfokú bíróság ítélete semmilyen jogi indokolást nem tartalmazott a felperes által az elsőfokú eljárás során előterjesztett, a 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek kapcsán. Ezek kapcsán kizárólag a másodfokú bíróság ítélete tartalmaz jogi indokolást.
A 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek kapcsán a másodfokú bíróság kifejtette, hogy ezek álláspontja szerint nem minősülnek kereseti kérelmeknek, mivel egyrészt (a 14. sz. elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv tartalmának ellentmondva) az elsőfokú bíróság sem tekintette ezeket önálló kereseti kérelmeknek, másrészt azért, mert a felperes jogban járatlansága okán sem lehet ezeket kereseti kérelmeknek tekinteni, mivel a másodfokú bíróság szerint a felperes helytelenül használta a kereset és az elállás szavakat, illetve eljárási fogalmakat az írásbeli beadványaiban és a tárgyalási nyilatkozataiban (másodfokú ítélet 9. oldal 2. bekezdés).
9. Az elsőfokú bíróság ítélete semmilyen jogi indokolást nem tartalmazott a felperesi meghatalmazott meghatalmazásának hiánya mellett történt keresetlevél benyújtásról. Ennek kapcsán kizárólag a másodfokú bíróság ítélete tartalmaz jogi indokolást. Az nem e körbe eső indokolás ugyanis az elsőfokú bíróságtól, hogy mivel a felperesi meghatalmazott a jelen per keresetlevelét a 15.P.52.761/2016. sz. perben terjesztette elő utóiratként, ezért megtartott a Tht. 42. § (1) bek. szerinti 60 napos keresetindítási határidő (elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdése és 4. oldal 1. bekezdése), ugyanis ez semmit nem mond arról az alperesi jogi álláspontról, hogy nem rendelkezett a felperesi meghatalmazott meghatalmazással a jelen per keresetlevelének benyújtására sem a 15.P.52.761/2016. sz. perben, sem a Pp. 132. § (1) bek. szerinti ismételt keresetlevél benyújtásra. A törvényi határidőnek és a képviseleti jognak ugyanis semmi köze egymáshoz. A meghatalmazás kapcsán pedig kizárólag a másodfokú ítélet tartalmaz jogi indokolást.
A másodfokú bíróság e körben kifejtette, hogy a 15.P.52.761/2016. sz. perben a felperesi meghatalmazott meghatalmazás alapján járt el, ezért a 15.P.52.761/2016. sz. perben jelen per keresetlevelének benyújtásához külön meghatalmazásra nem volt szükség. Külön meghatalmazásra csak a jelen per pervitelére volt szükség, amit az elsőfokú eljárás folyamatban léte alatt a felperes megadott a felperesi meghatalmazottnak, ezért a másodfokú bíróság szerint fennállt a képviseleti joga mindvégig a felperesi meghatalmazottnak, mind a keresetlevél benyújtása, mind az ezt követő pervitel kapcsán (másodfokú ítélet 7. oldal utolsó bekezdés és 8. oldal 1. bekezdés).

Kizárólag a félkövéren szedett részek azok, melyek azonosak a jogi indokolás szempontjából az elsőfokú és a másodfokú ítéletben.
Ebből pedig egyértelműen látszik, hogy kizárólag 2, azaz két pontban egyezik az elsőfokú és a másodfokú bíróság ítéletének jogi indokolása. Egyrészt abban, hogy a szavazólap nem tartalmazta a tulajdonos nevét és címét, másrészt abban, hogy az 1. számú határozati javaslat kapcsán a számvizsgáló bizottság állásfoglalása nem tartalmaz véleményt.
Hét (7!) kérdésben viszont teljesen eltér az elsőfokú és a másodfokú bíróság ítéletének jogi indokolása, ebből pedig öt (5!) kérdésben megállapította a másodfokú bíróság, hogy jogellenesen mondta ki az elsőfokú bíróság az írásbeli szavazás útján meghozott közgyűlési határozatok érvénytelenségét, két (2!) kérdésben pedig úgy foglalt állást a másodfokú bíróság, hogy azon kérdésekben az elsőfokú bíróság egyáltalán nem is határozott, az elsőfokú bíróság ítélete semmilyen indokolást nem tartalmaz, tehát ezen két kérdés kizárólag a másodfokú eljárás során képezte az ítélkezés alapját az elsőfokú bíróság mulasztása okán.

Sem az elsőfokú bíróság ítéletében, sem a másodfokú bíróság ítéletében, de különösem az elsőfokú ítéletben nem volt sok helyen megjelölve a bíróság jogi álláspontját megalapozó jogszabályi rendelkezés (megsértve ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdését), de **ahol fel voltak tüntetve pontos jogszabályi helyek, azok esetében az elsőfokú bíróság az ítéletét SzMSz 35. oldal 8. pont 3. pontjának; a Tht. 14. § (3) bekezdésének; az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont 2. mondatának; a Tht. 40. § (1) bekezdésének; az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pontja 3. mondatának megsértésére alapította.**
Ezzel szemben a másodfokú bíróság kizárólag az SzMSz 35. oldal 8. pont 3. pontjának; az SzMSz 8. pont 1. pont 2. mondatának; a Tht. 40 .§ (1) bekezdésének megsértésére alapította az ítéletét nem beszélve arról, hogy olyan kérdésekben is megállapította a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi indokolásának jogsértő voltát, mely kérdésekben sem az elsőfokú bíróság ítélete, sem a másodfokú bíróság ítélete nem tartalmaz jogszabályi hely megjelölést. Ilyen kérdések például, hogy jogsértően állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem kapta meg sem a szavazólapot, sem annak mellékleteit, vagy az a körülmény, hogy a számvizsgáló bizottság állásfoglalása nincs aláírva, a közgyűlési határozatok érvényességét nem érinti, vagy az sem kizárt, hogy a tulajdonostársak több vállalkozó munkavégzését támogassák, vagy nem eredményezi a 2. számú közgyűlési határozat érvénytelenségét az sem, hogy a határozati javaslathoz mellékelt egyik árajánlatot a közös képviselő aláírta, vagy összehasonlíthatatlanság, ellenőrizhetetlenség, átláthatatlanság miatt a 2-7. számú közgyűlési határozatok érvénytelensége nem mondható ki. Nem beszélve a 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmekről, melyek kapcsán az elsőfokú ítélet semmilyen indokolást nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság tehát konkrétan 5 jogszabály helyet, vagy SzMSz rendelkezést jelölt meg az általa megállapított jogsértések indokául nem számítva azokat a kérdéseket, ahol semmilyen jogszabályi, vagy SzMSz rendelkezés nem volt megjelölve a megállapított jogsértések alátámasztására.
A másodfokú bíróság konkrétan 3 jogszabály helyet, vagy SzMSz rendelkezést jelölt meg az általa megállapított jogsértések indokául azon túl, hogy számos esetben nem jelölt meg konkrét jogszabályi helyet vagy SzMSz rendelkezést, mikor kimondta azt, hogy egyéb kérdésekben is jogellenesen és megalapozatlanul állapított meg az elsőfokú bíróság jogsértést.
A másodfokú bíróság konkrétan kimondta, hogy az indítványozó alperes nem sértette meg a Tht. 14. §-át, tehát nem sértette meg ezen belül az elsőfokú bíróság által hivatkozott Tht. 14. § (3) bekezdését sem és nem sértette meg az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pontja 3. mondatát sem.

A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság által megállapított alábbi jogsértések megalapozatlanok voltak, ezért e körben az elsőfokú bíróság ítéletének a jogi indokolását a másodfokú bíróság megváltoztatta:

1. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta volna azt a kérdést, hogy a felperes kapott-e szavazólapot és megkapta-e annak mellékleteit is, mivel erre az érvénytelenségi okra a felperes csak a 11. sorszámú beadványában hivatkozott először az elsőfokú eljárás során, ezért azt határidőn túl terjesztette elő, ezért megalapozott volt e körben az alperes elévülési kifogása, ezért jogsértően állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem kapta meg sem a szavazólapot, sem annak mellékleteit (másodfokú ítélet 10. oldal 2. bekezdés).
3. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben nem lett megsértve a Tht. 14. § és az SzMSz rendelkezése sem, mivel az 1. számú határozat tárgyát képező új SzMsz elfogadására lehetőség volt a perbeli módon, ezért az elsőfokú bíróság jogsértően állapította meg az 1. számú határozat kapcsán a Tht. 14. §-ba ütközést. Továbbá nem sérültek e körben az elsőfokú bíróság által hivatkozott SzMSz rendelkezései sem (másodfokú ítélet 12. oldal 2. bekezdés).

5. Az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pontja szerint írásbeli szavazás nem tartható az éves beszámolóról és a költségvetésről. A Tht. 28. § (1) bek. e) pontjában együttesen szabályozza a társasház éves költségvetésének és éves beszámolójának elfogadását. Az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pontjának a Tht. 28. § (1) bek. e) pontjához igazodó megfogalmazásából az következik, hogy a rendelkezés az éves beszámolóról és az éves költségvetésről szól és nem minden, a társasház költségvetését érintő kérdést kíván az írásbeli szavazásból kizárni. Továbbá nem volt megállapítható, hogy a határozatok - tartalmukra tekintettel - az éves költségvetésről szóló döntések lettek volna, ezért az elsőfokú bíróság által megállapítottal ellentétben a 2-7. számú határozatok nem ütköznek az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pontjába (másodfokú ítélet 11. oldal utolsó bekezdés).
6. A felperes nem vitatta, hogy a felhíváshoz mellékelt számvizsgáló bizottsági állásfoglalás a számvizsgáló bizottságtól származik, sőt, ezt a 14. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatával kifejezetten elismerte. Ennek vitatása hiányában azonban az a körülmény, hogy a számvizsgáló bizottság állásfoglalása nincs aláírva, a közgyűlési határozatok érvényességét nem érinti, hiszen megállapítható, hogy a felhíváshoz a Tht. 40. (1) bekezdésének , illetve az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont második mondatának megfelelően a számvizsgáló bizottságtól származó vélemény csatolásra került, ezért ezen okból nem mondható ki a meghozott határozatok érvénytelensége, ezért ezen okból nem állapíthatta volna meg az elsőfokú bíróság a 2-7. számú határozatok érvénytelenségét és az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont második mondatának megsértését (másodfokú ítélet 11. oldal 3. bekezdés).
7. A másodfokú bíróság szerint nem alapozza meg a 2-7. számú határozatok érvénytelenségét az sem, hogy a 2-7. számú határozatok kérdésfeltevéséből következően akár az sem kizárt, hogy a tulajdonostársak több vállalkozó munkavégzését támogassák. (másodfokú ítélet 1 oldal utolsó bekezdés). Nem eredményezi a 2. számú közgyűlési határozat érvénytelenségét az sem, hogy a határozati javaslathoz mellékelt egyik árajánlatot a közös képviselő aláírta, ez ugyanis a társasház és a közös képviselő közötti megbízási szerződés körébe tartozik, ezért ezen ok nem vezet a közgyűlési határozat érvénytelenségéhez (másodfokú ítélet 12. oldal 3. bekezdés). Nem folyt le bizonyítás az elsőfokú eljárásban a felperes által hivatkozott összehasonlíthatatlanság, ellenőrizhetetlenség, átláthatatlanság miatt a 2-7. számú közgyűlési határozatok kapcsán a Tht. 42. § (1) bek. alapján a kisebbség jogos érdekeinek lényeges sérelme okán. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bek. ellenére nem tájékoztatta a feleket a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítatlanság jogkövetkezményeiről sem. Mindezekre tekintettel jogsértőek voltak ezen okokból az elsőfokú bíróságnak a 2-7. számú határozatok érvénytelenségét kimondó jogi indokai.

Arról nem beszélve, hogy az elsőfokú bíróság ítélete semmilyen jogi indokolást nem tartalmazott a felperes által az elsőfokú eljárás során előterjesztett, a 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek kapcsán, és úgyszintén semmilyen jogi indokolást nem tartalmazott a felperesi meghatalmazott meghatalmazásának hiánya mellett történt keresetlevél benyújtásról. Ezek kapcsán kizárólag a másodfokú bíróság ítélete tartalmaz jogi indokolást, tehát ítéleti jogi indokolás szempontjából ezek teljesen nóvumok az ügyben.

Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy nem áll fenn jelen ügyben a Pp. 271. § (4) bekezdés b) pontjában meghatározott felülvizsgálatot kizáró ok, mivel a másodfokú bíróság nem azonos jogszabályi rendelkezésre utalással és nem azonos jogi indokolással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét. Arról nem beszélve, hogy a perben a felperes által előterjesztett 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek vonatkozásában pedig a 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások eleve nem minősülnek a Pp. 271. § (4) bekezdés b) pontjában

meghatározott, a társasház tulajdonostársai közösségének szervei által hozott határozatok tárgyában hozott döntésnek, ezért ezen kereseti kérelmekre vonatkozóan eleve semmilyen felülvizsgálati korlátozás fel sem merülhet fel, ezért sem lehetett volna az indítványozó alperes felülvizsgálati kérelmét hivatalból elutasítani főleg úgy, hogy a fentebb kifejtettek szerint a közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítására vonatkozó felperesi kereseti kérelem kapcsán sem áll fenn a Pp. 271. § (4) bekezdés b) pontjában meghatározott felülvizsgálatot kizáró ok.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasító végzésében iratellenesen, valótlanul és egyben megtévesztően írta le az elsőfokú és másodfokú bíróság ítéleteinek lényegi tartalmát, ami azt eredményezi, hogy ellenőrizhetetlen a Kúria határozatának jogszerűsége, mivel csakis úgy lehet megállapítani a Kúria határozatának jogszerűségét és azt, hogy a Kúria határozata valamennyi releváns kérdésre kiterjed-e az ügyben, ha az elsőfokú és másodfokú ítéletek valós tartalma kerül ismertetésre a határozatban, nem pedig egy hamis, valótlan tartalom, aminek köze nincs az elsőfokú és másodfokú ítéletek tartalmához, ahogy ez jelen esetben fennáll.
A Kúria valótlan elsőfokú és másodfokú ítélet ismertetése okán önkényesen elkendőzésre került a Kúria által, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletétől eltérő jogi indokolással és eltérő jogszabályi rendelkezésekre utalással hagyta helyben az elsőfokú ítéletet.

Az indítványozó fentebb már részletesen ismertette, hogy az elsőfokú ítélet és a másodfokú ítélet között milyen jogi indokolási eltérések és jogszabály hely megjelölési eltérések voltak, ezért azokat nem kívánja megismételni, csak össze fogja vetni e helyütt a Kúria határozatának az elsőfokú és másodfokú ítéletekre vonatkozó tényállás ismertetésével a Kúria e körben tett indokolása hiányosságára és önkényeskedésére történő rávilágítás érdekében.

A Kúria határozatában foglaltakkal ellentétben nem tartalmaz olvat az elsőfokú ítélet, hogy azért lenne valamennyi közgyűlési határozat érvénytelen, mivel a felperes nem kapott névvel és címmel ellátott szavazólapot.
Valójában e körben ugyanis az alábbiakat mondta ki az elsőfokú bíróság:
1. A felperes írásban és személyesen sem vette át a szavazólapot és annak mellékleteit (elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdés).
2. A szavazólap nevet, címet, tulajdoni hányadot nem tüntetett fel, ezért az alperes megsértette az SzMSz 35. oldal 8. pont 3. pontját (elsőfokú ítélet 5. oldal 4. bekezdés).

A Kúria határozatában foglaltakkal ellentétben olvat sem tartalmaz az elsőfokú ítélet, hogy az 1. számú (a társasház új SzMSz-ét elfogadó) határozathoz sem kapta kézhez a felperes az új SzMSz tervezetét, ami a Tht. 14. § (3) bekezdésébe ütközően az 1. számú határozat érvénytelenségét eredményezi.
Valójában e körben ugyanis az alábbiakat mondta ki az elsőfokú bíróság:
3. A felperes részére nem lett szabályszerűen átadva a szavazólap, úgy az SzMSz tervezete sem, ezért a jogszabályi határidő (15 nap) nem lett betartva, ezért az írásbeli szavazáson meghozott 1. számú határozat a Tht. 14. § (3) bekezdése megsértése miatt érvénytelen (elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdés és 6. oldal 1. bekezdés).

A Kúria határozatában foglaltakkal ellentétben nem tartalmaz olvat az elsőfokú ítélet, hogy a 2-7. számú határozatok vonatkozásában az összehasonlító adatok alkalmatlansága miatt érvénytelenek ezek a határozatok.
Valójában e körben ugyanis az alábbiakat mondta ki az elsőfokú bíróság:

7. A 2-7. határozatok azért is érvénytelenek, mivel ezek határozatok kapcsán az írásbeli szavazási anyaghoz mellékletként csatolt árajánlatok összehasonlíthatatlanok voltak, valamint az egyik árajánlaton szerepel a közös képviselő aláírása, ami megtévesztő és félreérthető, különösen akkor, amikor a számvizsgáló bizottság állásfoglalása nem került aláírásra (elsőfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdés).

Azt meg már egyáltalán nem is tartalmazza a Kúria határozata, hogy az elsőfokú bíróság azt is kimondta az ítéletében, hogy a számvizsgáló bizottság állásfoglalása nem lett aláírva, ami az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont 2. mondatába ütközik, ezért a 2-7. határozatok is érvénytelenek (elsőfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdés).

Ezen utóbbi hiánynak és az azt megelőzően feltüntetett pontatlanságnak azért is jelentősége van, mivel a másodfokú bíróság többek között jogsértőnek tartotta az elsőfokú bíróságnak a 2-7. határozatok kapcsán megállapított jogsértéseit is, ezért a másodfokú bíróság nem hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletének a 2-7. határozatok érvénytelensége kapcsán megállapított jogi indokait sem.

A másodfokú bíróság ítéletének a tartalmát is pontatlanul, valótlanul és nagyon hiányosan írta le a Kúria a határozatában, ezáltal pedig önkényesen és megtévesztő módon.

A Kúria határozatában foglaltakkal ellentétben a másodfokú bíróság ítélete nem egyezett meg az eljárásjogi kérdéseket illetően az elsőfokú bíróság ítéletével, mivel az elsőfokú bíróság nem mondta ki azt, amit a Kúria valótlanul állít, hogy a pert a felperes meghatalmazottja indította, aki ehhez a szükséges meghatalmazással rendelkezett, ezért a Pp. 130. § (1) bek. g) és h) pontjain alapuló, a Pp. 157. §-án keresztül érvényesülő permegszüntetési kérelmet nem találta megalapozottnak.
Az elsőfokú bíróság ugyanis nem is vizsgálta ezt a kérdést, hanem teljesen figyelmen kívül hagyta annak ellenére, hogy erre az indítványozó az elsőfokú eljárásban is mindvégig hivatkozott, megsértve ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdését.
(Megjegyzendő, hogy a perelőfeltételek fennállását és a permegszüntetési okokat az eljárás minden szakaszában hivatalból kellett volna vizsgálnia az eljárt bíróságoknak, nem pedig csak az alperes kifejezett kérelmére, mint ahogy ez jelen perben történt, ami önmagában is súlyos jogsértés.)
Valójában e körben ugyanis az alábbiakat mondta ki a másodfokú bíróság:
9. A másodfokú bíróság e körben kifejtette, hogy a 15.P.52.761/2016. sz. perben a felperesi meghatalmazott meghatalmazás alapján járt el, ezért a 15.P.52.761/2016. sz. perben jelen per keresetlevelének benyújtásához külön meghatalmazásra nem volt szükség. Külön meghatalmazásra csak a jelen per pervitelére volt szükség, amit az elsőfokú eljárás folyamatban léte alatt a felperes megadott a felperesi meghatalmazottnak, ezért a másodfokú bíróság szerint fennállt a képviseleti joga mindvégig a felperesi meghatalmazottnak, mind a keresetlevél benyújtása, mind az ezt követő pervitel kapcsán (másodfokú ítélet 7. oldal utolsó bekezdés és 8. oldal 1. bekezdés).
Az elsőfokú bíróság ítélete viszont semmilyen jogi indokolást nem tartalmazott a felperesi meghatalmazott meghatalmazásának hiánya mellett történt keresetlevél benyújtásról. Ennek kapcsán kizárólag a másodfokú bíróság ítélete tartalmaz jogi indokolást. Az nem e körbe eső indokolás ugyanis az elsőfokú bíróságtól, hogy mivel a felperesi meghatalmazott a jelen per keresetlevelét a 15.P.52.761/2016. sz. perben terjesztette elő utóiratként, ezért megtartott a Tht. 42. § (1) bek. szerinti 60 napos keresetindítási határidő (elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdése és 4. oldal 1. bekezdése), ugyanis ez semmit nem mond arról az alperesi jogi álláspontról, hogy nem rendelkezett a felperesi meghatalmazott meghatalmazással a jelen per

keresetlevelének benyújtására sem a 15.P.52.761/2016. sz. perben, sem a Pp. 132. § (1) bek. szerinti ismételt keresetlevél benyújtásra. A törvényi határidőnek és a képviseleti jognak ugyanis semmi köze egymáshoz. A meghatalmazás kapcsán pedig kizárólag a másodfokú ítélet tartalmaz jogi indokolást.

A Kúria határozatában foglaltakkal ellentétben a másodfokú bíróság ítélete a 2-7. számú határozatok kapcsán nem azt tartalmazza, hogy a másodfokú bíróság mellőzte a határozatok előkészítetlenségével kapcsolatos indokokat, valamint mellőzte a határozatokhoz kapcsolódó összehasonlító adatok alkalmatlansága miatti indokokat és kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét a kisebbségi érdeksérelem kapcsán nem teljesítette, de ennek az egyéb okokból fennálló érvénytelenség miatt az érdemi döntés szempontjából nincs jelentsége. Valójában e körben ugyanis az alábbiakat mondta ki a másodfokú bíróság:

7. A másodfokú bíróság szerint nem alapozza meg a 2-7. számú határozatok érvénytelenségét az sem, hogy a 2-7. számú határozatok kérdésfeltevéséből következően akár az sem kizárt, hogy a tulajdonostársak több vállalkozó munkavégzését támogassák. (másodfokú ítélet 1 oldal utolsó bekezdés). Nem eredményezi a 2. számú közgyűlési határozat érvénytelenségét az sem, hogy a határozati javaslathoz mellékelt egyik árajánlatot a közös képviselő aláírta, ez ugyanis a társasház és a közös képviselő közötti megbízási szerződés körébe tartozik, ezért ezen ok nem vezet a közgyűlési határozat érvénytelenségéhez (másodfokú ítélet 12. oldal 3. bekezdés). Nem folyt le bizonyítás az elsőfokú eljárásban a felperes által hivatkozott összehasonlíthatatlanság, ellenőrizhetetlenség, átláthatatlanság miatt a 2-7. számú közgyűlési határozatok kapcsán a Tht. 42. § (1) bek. alapján a kisebbség jogos érdekeinek lényeges sérelme okán. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bek. ellenére nem tájékoztatta a feleket a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítatlanság jogkövetkezményeiről sem. Mindezekre tekintettel jogsértőek voltak ezen okokból az elsőfokú bíróságnak a 2-7. számú határozatok érvénytelenségét kimondó jogi indokai, mivel a 2-7. számú határozatok nem érvénytelenek az elsőfokú bíróság által megjelölt indokokból, hanem ezektől teljesen függetlenül a szavazólap tartalmának az SzMSz 35. oldal 8. pont 3. pontjába ütközése okán érvénytelen az írásbeli szavazáson meghozott valamennyi közgyűlési határozat.

Az pedig a legnagyobb jogsértés, megtévesztés és önkényeskedés e körben a Kúria által, hogy egyáltalán nem tartalmazza a határozata azt, hogy a másodfokú bíróság ítélete az alábbiakat is tartalmazza:

3. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben nem lett megsértve a Tht. 14. § és az SzMSz rendelkezése sem, mivel az 1. számú határozat tárgyát képező új SzMsz elfogadására lehetőség volt a perbeli módon, ezért az elsőfokú bíróság jogsértően állapította meg az 1. számú határozat kapcsán a Tht. 14. §-ba ütközést. Továbbá nem sérültek e körben az elsőfokú bíróság által hivatkozott SzMSz rendelkezései sem (másodfokú ítélet 12. oldal 2. bekezdés).

6. A felperes nem vitatta, hogy a felhíváshoz mellékelt számvizsgáló bizottsági állásfoglalás a számvizsgáló bizottságtól származik, sőt, ezt a 14. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatával kifejezetten elismerte. Ennek vitatása hiányában azonban az a körülmény, hogy a számvizsgáló bizottság állásfoglalása nincs aláírva, a közgyűlési határozatok érvényességét nem érinti, hiszen megállapítható, hogy a felhíváshoz a Tht. 40. (1) bekezdésének , illetve az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont második mondatának megfelelően a számvizsgáló bizottságtól származó vélemény csatolásra került, ezért ezen okból nem mondható ki a meghozott határozatok érvénytelensége, ezért ezen okból nem állapíthatta volna meg az elsőfokú bíróság a 2-7. számú határozatok érvénytelenségét és az SzMSz 35. oldal 8. pont 1. pont második mondatának megsértését (másodfokú ítélet 11. oldal 3. bekezdés).

8. Az elsőfokú bíróság ítélete semmilyen jogi indokolást nem tartalmazott a felperes által az elsőfokú eljárás során előterjesztett, a 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek kapcsán. Ezek kapcsán kizárólag a másodfokú bíróság ítélete tartalmaz jogi indokolást.
A 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek kapcsán a másodfokú bíróság kifejtette, hogy ezek álláspontja szerint nem minősülnek kereseti kérelmeknek, mivel egyrészt (a 14. sz. elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv tartalmának ellentmondva) az elsőfokú bíróság sem tekintette ezeket önálló kereseti kérelmeknek, másrészt azért, mert a felperes jogban járatlansága okán sem lehet ezeket kereseti kérelmeknek tekinteni, mivel a másodfokú bíróság szerint a felperes helytelenül használta a kereset és az elállás szavakat, illetve eljárási fogalmakat az írásbeli beadványaiban és a tárgyalási nyilatkozataiban (másodfokú ítélet 9. oldal 2. bekezdés).

Ebből tehát kiderül, hogy már csak az elsőfokú és másodfokú bíróságok ítéletének tartalmát is hiányosan, valótlanul, megtévesztően és önkényesen ismertette a Kúria a határozatában, holott a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott felülvizsgálati tilalom vizsgálata kapcsán perdöntő jelentősége van az elsőfokú és másodfokú ítéletek pontos tartalmának és teljes jogi indokolásának, amit a Kúria részben nem is ismertetett, az ismertetett ítéleti részeket pedig valótlanul ismertette. Erre tekintettel a Kúria önkényeskedése okán el lett kendőzve az a tény a Kúria által, hogy az elsőfokú és másodfokú ítéletek jogi indokolását és jogszabályi rendelkezésekre utalásait összevetve egyértelműen megállapítható, hogy nem áll fenn a perben a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott felülvizsgálati tilalom.

Arról nem beszélve, hogy a 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek eleve nem minősülnek a társasház tulajdonostársai közösségének szervei által hozott határozatoknak, ezért ezen kereseti kérelmekre eleve nem vonatkozik a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott felülvizsgálati tilalom, tehát feltéve, de nem megengedve, ha a társasház közgyűlési határozatok körében még fenn is állt volna a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott felülvizsgálati tilalom, a felülvizsgálati eljárást akkor is le kellett volna folytatni a 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek vonatkozásában és vizsgálni kellett volna eleve a teljes perre az indítványozó által a felülvizsgálati kérelemben is előadott permegszüntetési okokat.
A Kúria határozata azonban egy szót sem szól a 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmekről sem a másodfokú bíróság ítélete tartalmának ismertetése során, sem az indítványozó felülvizsgálati kérelmének tartalma ismertetése során, sem pedig a Kúria határozatának jogi indokolása ismertetése során.
Mindezekre tekintettel úgy tűnik, mintha a felperes által az elsőfokú eljárás során előterjesztett, a 2016. évi és a 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek nem is léteztek volna a perben, soha elő sem lettek volna terjesztve, ráadásul úgy, hogy az elsőfokú bíróság a 14. sz. elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyvben kereseti kérelmeknek tekintette ezen kereseti kérelmeket. Az pedig irreleváns, hogy az elsőfokú bírósággal ellentétben a másodfokú bíróság nem tekintette ezeket kereseti kérelmeknek, mivel ezeket akkor is meg kellett volna vizsgálnia a Kúriának, ha adott esetben a közgyűlési határozatok kapcsán még fenn is állt volna Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott felülvizsgálati tilalom, mivel a Kúriát nem mentesíti ezen kereseti kérelmek megvizsgálása alól az a tény, hogy a másodfokú bíróság jogellenesen nem kereseti kérelmeknek tekintettel ezeket.

A felülvizsgálati kérelem tartalmának ismertetése kapcsán pedig kirívóan önkényesen járt el a Kúria az elsőfokú és másodfokú bíróságok ítéletei tartalmának ismertetéséhez képest is.

A Kúria 9! sorban foglalta össze a felülvizsgálati kérelem tartalmát, aminek köze nincsen a felülvizsgálati kérelem valós tartalmához, már csak azért sem, mivel a felülvizsgálati kérelem 24 oldalas és gyakorlatilag semmit nem tartalmaz a felülvizsgálati kérelemből a Kúria összefoglalása.
Azért rendkívül fontos, hogy a Kúria pontosan, minden lényeges tartalmi elemet ismertessen a felülvizsgálati kérelemből is a határozatában, mivel csak így lehet utólagosan ellenőrizni, hogy a Kúria határozata valóban kiterjedt-e a felülvizsgálati kérelemben előadott, az ügy érdeme szempontjából valamennyi jelentős és releváns kérdésre és nem történt-e önkényeskedés, és az ügyben releváns kérdésekről való döntés mellőzése, illetve az e körbe eső kötelező indokolás önkényes és Alaptörvény-ellenes mellőzése.
Tekintettel arra, hogy a Kúria által a felülvizsgálati kérelem tartalmáról adott összefoglalónak köze nincs a felülvizsgálati kérelem valós tartalmához, ezért a határozat tartalmából nem ellenőrizhető, hogy a Kúria határozata valóban kiterjedt-e az ügy valamennyi releváns kérdésére, melyet a felülvizsgálati kérelem tartalmaz. Ez tehát már önmagában Alaptörvény-ellenességet valósít meg, és ennek körében a Kúria határozata megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot.

A Kúria határozata szerint a felülvizsgálati kérelem csupán azt tartalmazta, hogy az alperes előadta jogi indokait a körben, hogy miért van helye a másodfokú bírósági ítélet elleni felülvizsgálatának és miért nem áll fenn a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja szerinti felülvizsgálati tilalom.

Ennek teljesen ellentmondva a felülvizsgálati kérelem valójában - az átláthatóság érdekében a főbb tartalmi elemeket összefoglaló pontokba szedve - az alábbiakat tartalmazza:
1. Az indítványozó elsődlegesen kérte a per megszüntetését a Pp. 275. § (2) bekezdése, a Pp. 270. § (1) bekezdése, a Pp. 251. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 157. § a) pontja és a Pp. 130. § (1) bek. g) és h) pontjai alapján, ugyanis a pert már korábban is meg kellett volna szüntetni a Pp. 157. § a) pontjára és a Pp. 130. § (1) bek. g) és h) pontjaira tekintettel, mivel a keresetlevél benyújtására, valamint a Pp. 132. § (1) bek. szerinti ismételt benyújtására a felperesi meghatalmazott nem rendelkezett meghatalmazással a felperestől, ezért a keresetlevél benyújtása érvénytelen és hatálytalan, továbbá ezen okból a felperes a Tht. 42. § (1) bek. szerinti 60 napos keresetindítási határidőt is elmulasztotta. A perelőfeltételeket pedig a per minden szakaszában az eljáró bíróságoknak erre vonatkozó külön kérelem nélkül hivatalból is vizsgálniuk kell és hivatalból is intézkedniük kell a per megszüntetése iránt.

2. Nem áll fenn a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja szerinti felülvizsgálati tilalom, mivel a másodfokú bíróság csak részben azonos jogszabályi rendelkezésre utalással és csak részben azonos jogi indokolással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét és nem igazak jelen esetre a BH 2016.6.147 eseti döntésben írtak, mivel ez azt mondja ki, hogy akkor is azonos jogszabályi rendelkezésre utalással hagyja helyben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, ha a másodfokú bíróság teljes egészében átveszi az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását, illetve teljes egészében egyetért azzal és ezen jogszabályi rendelkezéseken és jogi indokokon felül további, az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását erősítő, részletező további jogszabályi rendelkezéseket hoz fel az ítéletében. Tehát ez esetben a másodfokú ítélet teljes egészében lefedi az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokait és jogszabályi rendelkezésekre utalásait, mivel azokat teljes egészében jogszerűnek és megalapozottnak találja és ezen jogi indokok és jogszabályi rendelkezések mellett továbbiakat is megjelöl. Az azonos jogszabályi rendelkezésre utalás tehát azt jelenti, hogy teljes

egészében el kell fogadnia a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróság jogi indokolását és az elsőfokú bíróság által megjelölt jogszabályi rendelkezéseket. Ezek teljes elfogadása mellett a további jogi indokolási többlet a teljesen elfogadott jogi indokolás további alátámasztására is felülvizsgálatot kizáró ok, de az nem eredményez felülvizsgálati tilalmat a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja alapján, ha a másodfokú bíróság csak részben fogadja el és találja jogszerűnek az elsőfokú bíróság jogi indokait és jogszabályi rendelkezésekre utalásait, ezért azokat részben jogsértőnek találja, mivel ez esetben nem valósul meg az elsőfokú ítélet jogi indokainak és jogszabályi rendelkezésekre utalásainak teljes elfogadása, ezáltal a két ítélet közötti azonosság sem valósul meg, amit a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja megkövetel a felülvizsgálat lehetőségének kizárásához. Jelen perben pedig a másodfokú bíróság csak részben fogadta el az elsőfokú bíróság jogi indokait és jogszabályi rendelkezésekre utalásait, mivel azokat részben, illetve túlnyomó többségben jogsértőnek találta, ezért az elsőfokú bíróság jogi indokolását és jogszabályi rendelkezésekre utalását jelentősen megváltoztatta. Ezért is írta azt a másodfokú bíróság, hogy részben eltérő indokok mellett értett csak egyet az elsőfokú bírósággal.

3. A másodfokú bíróság jogellenesen nem szüntette meg a pert és nem tett eleget indokolási kötelezettségének és megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdését, mivel nem adta semmilyen jogi indokát annak, hogy milyen jogi alapon lehetne elfogadni a felperes meghatalmazottja általi keresetlevél benyújtását egy másik perben úgy, hogy a felperesi meghatalmazott meghatalmazása kizárólag a 15.P.52.761/2016. sz. per tárgyára és kizárólag annak a pernek a vitelére terjedt, és a 15.P.52.761/2016. sz. per vitelére szóló meghatalmazás tartalmából egyértelműen kiderül, hogy az nem jogosítja a felperesi meghatalmazottat arra, hogy pert indítson és keresetlevelet nyújtson be a jelen per tárgyát képező 2016. augusztus 25. napján írásbeli szavazás útján meghozott és elfogadott társasházi közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítása iránt. E körben a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 70. § (2) bekezdését és határozata ellentétes a Fővárosi Ítélőtábla Pf.20948/2013/3. számú határozatában foglaltakkal és a Kúria Kfv.II.37.967/2018/2. sz. határozatában foglaltakkal.

4. A másodfokú bíróság önellentmondásba keveredett a bizonyítási teher kiosztása kapcsán is. Azt állította ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherről megfelelően tájékoztatta a peres feleket (másodfokú ítélet 9. old. 1. bek.).
Később pedig azt állította (másodfokú ítélet 10. old. 2. bek.), hogy felperes azon hivatkozása, mely szerint lakásonként osztottak egy-egy szavazólapot mellékletekkel, ami a névjegyzék hiányára utal, érvénytelenségi okként nem értelmezhető.
A másodfokú bíróság önellentmondása pedig abban áll, hogy nem lehet jogszerű a bizonyítási teher kiosztás, mivel a bizonyítási teher kiosztás általánosságban az írásbeli szavazási anyagoknak a tulajdonostársak részére történő megfelelő kiküldésnek vizsgálatára vonatkozik, ennek pedig semmi köze a másodfokú bíróság által is az ítéletében felsorolt, a felperes által a keresetlevelében előadott érvénytelenségi okokhoz. Továbbá a másodfokú bíróság szerint is (az alperes szerint is) csak a 2016. október 5-én kelt felperesi keresetlevelében foglalt érvénytelenségi okok lettek volna vizsgálhatók a perben, tehát nem volt vizsgálható a perben, hogy más tulajdonostársak kaptak-e írásbeli szavazási anyagot, valamint az sem volt vizsgálható, illetve nem lett volna vizsgálható, hogy a felperes kapott-e írásbeli szavazási anyagot.
Az indítványozó kérte e körben, hogy a Kúria szögezze le elvi éllel, hogy társasházi perekben a bizonyítási kötelezettség és bizonyítási teher nem fordul át a társasházra, mint peres félre.
A társasházi perekben a bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher a felperest terheli kizárólag. Attól a ténytől, hogy a per elbírálásához szükséges iratok sok esetben, de nem feltétlenül kizárólag a társasháznak állnak rendelkezésére, abból még nem következik és jogszerűen nem következhet a bizonyítási kötelezettségnek és bizonyítási tehernek a

társasházra történő átfordulása, átfordítása. A Pp. 190. § (2) bek. ugyanis megfelelő szabályt nyújt arra az esetre, ha nem a felperesnél állnak rendelkezésre a per eldöntéshez szükséges iratok anélkül, hogy ezen okból a Pp. átfordítaná a bizonyítási kötelezettséget és a bizonyítási terhet a bizonyítékokat esetlegesen birtokló peres félre. Minden ezzel eltérő álláspont pedig jogellenes, conra legem jogalkalmazásnak minősül.
Amennyiben a perbeli iratok egy része, mint bizonyíték az alperesnél lelhető fel kizárólag, úgy a Pp. 190. § (2) bek. alapján a felperes indítványára a bíróság kötelezheti az alperest a per tárgyához kapcsolódó és a birtokában lévő okirati bizonyítékok benyújtására. Ennél több kötelezettsége az alperesnek a perben a bizonyítás kapcsán nincs és a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel jogszerűen nem is lehet.
Az a tény tehát, hogy egyes okiratok kizárólag alperesnél lelhetők fel, nem fordítja át a bizonyítási terhet a felperesről az alperesre, kizárólag az alperes okirat előterjesztési kötelezettségét vonhatja maga után, de azt is csak a felperes indítványára a fentiekből következően. Amennyiben pedig a társasház nem tenne eleget az okirat benyújtási kötelezettségének, úgy azt a társasház terhére lehetne értékelni és az ezen okiratokhoz kapcsolódó, ellenérdekű peres fél általi állításokat valónak lehetne elfogadni, de csakis ebben az esetben.

5. A másodfokú bíróság jogellenesen - és az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával ellentétesen - nem minősítette a felperesnek a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kérelmeit kereseti kérelmekként. Az elsőfokú bíróság ugyanis - a másodfokú bíróság iratellenes és jogellenes állításával ellentétben - kereseti kérelmekként értékelte a felperesnek a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére irányuló kérelmeit, ugyanakkor a kereseti kérelmek ezt megelőzően már közlésre kerültek az alperessel és ezzel beállt a perfüggőség (a 2016. évi hődíj elszámolással kapcsolatos kereseti kérelem kapcsán 2018. február 26. napján, a 2017. évi hődíj elszámolással kapcsolatos kereseti kérelem kapcsán pedig 2018. március 27. napján), ezért a felperes a kereseti kérelmeitől nem állhatott el az alperes hozzájárulása nélkül a Pp. 160. § (1) bek. értelmében, és ezáltal nem is módosíthatta akként sem a kérelmeit, hogy nem kereseti kérelmekként tartja azokat fenn a továbbiakban, hanem csak bejelentésként.
Az elsőfokú bíróság azonban nem különítette el ezen kereseti kérelmeket jelen pertől, nem iktatta azokat új peres számra, nem is indult ezek körében önálló per, és az alperes nem járult hozzá a felperes kereseteitől történő elállásához sem, illetve azoknak bejelentéssé történő átváltoztatásához, ezért egyértelmű, hogy ezekben a kérdésekben mind az elsőfokú bíróságnak, mind a másodfokú bíróságnak ítéletet kellet volna hoznia jelen perben, melyet jogellenesen nem tettek meg.
Az elsőfokú és másodfokú bíróság ezért megsértette a Pp. 160. § (1) bekezdését, a Pp. 3. § (2) bekezdését és a Pp. 215. §-át is.
Tehát a felperesnek a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmeit is el kell bírálnia a Kúriának.

6. Az SzMSz 35. oldal 8.3. pontja akként rendelkezik, hogy a felhíváshoz határozati javaslatot is tartalmazó szavazólapot kell mellékelni, a lehetséges válasz helyének megjelölésével.
Tartalmaznia kell: a tulajdonosok nevét, címét, a szavazólap leadásának helyét, módját és idejét, a tulajdonosok aláírására megjelölt helyet.
Az SzMSz 35. oldal 8.4. pontja akként rendelkezik, hogy a szavazat akkor érvényes, ha a tulajdonosok a szavazólapon az állásfoglalásukat egyértelműen jelezték, és a szavazólapot a külön tulajdon minden tulajdonosa olvashatóan aláírta.
Mindezekből következően az SzMSz 8.3. pontját kizárólag a 8.4. ponttal együtt és csakis ennek függvényében lehet értelmezni és értékelni, önmagában nem. Amennyiben az SzMSz

8.4. pontja nem tartalmazna érvényességi szabályt a szavazatok és ezáltal a szavazólapok kapcsán, csupán abban az esetben lehetne az SMSz 8.3. pontjának megsértését a Tht. 42. § (1) bekezdése alapján érvénytelenség megállapítására alkalmas okként kezelni, de ebben az esetben is csak akkor, ha ez az érvénytelenség a felperes kereshetőségi joga körébe esik. Tehát jogellenes, a Tht. 42. § (1) bekezdésébe, az SzMSz 35. oldal 8.4. pontjába, valamint a felperes kereshetőségi joga korlátaiba ütköző, a másodfokú bíróság azon álláspontja, hogy az SzMSz 35. oldal 8.3. pontjának esetleges megsértése önmagában a közgyűlési határozatok érvénytelenségét eredményező ok.

7. Az indítványozó kérte a Kúriát, hogy elvi éllel mondja ki, hogy bármilyen jogsértés csak akkor eredményezi a Tht. 42. § (1) bek. alapján a közgyűlési határozatok érvénytelenségét, amennyiben az adott jogsértés a felperesnek a személyét közvetlenül érintő érdeksérelmet okoz. Amennyiben szükségesnek tartja a T. Kúria, úgy kezdeményezzen az ügyben jogegységi eljárást, mivel e körben számos jogellenes bírói gyakorlat és jogellenes eseti döntés áll fenn.

8. SzMSz-t akkor lehet kizárólag megsérteni, ha az SzMSz-nek a Tht. szabályaitól eltérő, önálló szabálya van, jelen esetben azonban ez nem áll fenn. Ebből következően a Tht. 40. § (1) bekezdésének SzMSz-be történő beemelése is csak a Tht. 40. § (1) bekezdésének minősül, nem pedig SzMSz rendelkezésnek. A Tht. jogszabályi rendelkezése ugyanis nem válik attól SzMSz rendelkezéssé (is), csak mert az SzMSz-be beemelésre került a törvény szövege. Ezt a tartalmi azonosságot azonban egyáltalán nem vette figyelembe a másodfokú bíróság jogellenesen, így jogellenesen értékelte az SzMSz rendelkezését a Tht. 40. § (1) bekezdésétől eltérő rendelkezéséként, illetve jogellenesen állapította meg az SzMSz 8.1. pontjának megsértését. Mindezekből következően megsérteni legfeljebb a Tht. 40 .§ (1) bekezdését lehetne és az SzMSz 8.1. pontját eleve teljes egészében figyelmen kívül kell hagyni, mint törvény szöveg megismétlést.
A másodfokú bíróság megsértette a Tht. 40. § (1) bekezdését, mikor azt állította, hogy a Tht. 40. § (1) bekezdésében foglaltak csak akkor minősülnek megtartottnak, ha a számvizsgáló bizottság írásbeli véleménye valamennyi, így az 1. számú írásbeli határozati javaslat vonatozásában is tartalmazott volna állásfoglalást, mivel a másodfokú bíróság a Tht. 40. § (1) bekezdésében foglalt normaszövegtől jogellenesen eltérve, azon túlterjeszkedve és a jogszabályban nem szereplő többletkövetelményeket állítva arra a jogsértő álláspontra helyezkedett, hogy nem elegendő, ha a felhíváshoz csatolásra kerül a számvizsgáló bizottság írásbeli véleménye, hanem az írásbeli vélemény kapcsán jogellenesen tartalmi követelményeket támasztva azt is megkövetelte, hogy a számvizsgáló bizottság véleményének valamennyi határozati javaslat vonatkozásában tartalmaznia kell állásfoglalást, ezért nem elegendő a számvizsgáló bizottság írásbeli véleménye meglétének ténye és annak a felhíváshoz történő csatolása és a tulajdonostársakkal történő megismertetése.

A Tht. 40. § (1) bekezdése azonban nem támaszt a számvizsgáló bizottság írásbeli véleménye kapcsán tartalmi követelményt és nem mondja ki, hogy a számvizsgáló bizottság írásbeli véleménye csak akkor jogszerű tartalmilag, ha valamennyi határozati javaslatra vonatkozóan tartalmaz véleményt. Ebből következően a másodfokú bíróság jogellenesen, a Tht. 40. § (1) bekezdésével ellentétesen támasztott a számvizsgáló bizottság írásbeli véleményével szemben tartalmi követelményeket.
Tht. 40. § (1) bekezdése csak annyit követel meg, hogy az írásbeli szavazáshoz a számvizsgáló bizottság írásbeli véleményének rendelkezésre kell állnia. Ez pedig rendelkezésre is állt, amit a másodfokú bíróság is elismert ítéletében, így megállapítható, hogy az indítványozó nem sértette meg a Tht. 40. § (1) bekezdését és ezen törvényi rendelkezésnek az SzMSz 8.1. pontjában történt megismétlését sem.

9. A másodfokú bíróság jogsértően nem mondta ki, hogy kizárólag az éves költségvetés megállapításáról és az éves elszámolásról nem lehet írásbeli szavazás útján határozni.

10. A 2-7. közgyűlési határozatok kapcsán a felperes keresetlevelében nem hivatkozott a kisebbség jogos érdekeinek lényeges sérelmére, így jogellenes, a Pp. 3. § (2) bekezdésébe ütköző a másodfokú bíróságnak minden e körbe eső indokolása. Ebből következően e körben nem is állhatott fenn az elsőfokú bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdése körébe eső tájékoztatási kötelezettsége a peres felek irányába.
Arról nem beszélve, hogy sem a Tht. sem az SzMSz nem ír elő olyat, hogy az írásbeli szavazásra bocsátott határozati javaslatokhoz tartozó vállalkozói árajánlatoknak egymással összehasonlíthatónak kellene lenniük. A félreérthetőség, valamint összehasonlíthatóság pedig olyan szubjektív értékítéletek és vizsgálati szempontok, melyek alapján közgyűlési határozatok nem vizsgálhatók felül, mivel ilyen szempontok szerinti vizsgálatokra a Tht. 42. § (1) bek. nem ad lehetőséget, csak a Tht. és SzMSz szabályaival való összemérésre és az azok alapján történő felülvizsgálatra. Ebből következően jogellenes és a Tht. 42. § (1) bekezdésébe ütköző a másodfokú bíróság azon indokolása, hogy összehasonlíthatóság, félreérthetőség, átláthatóság, ellenőrizhetőség szubjektív értékítéleti szempontjai a kisebbség jogos érdekeinek lényeges sérelmére hivatkozással vizsgálhatók lennének a perben.
Ilyen szubjektív értéktartalmaknak a vizsgálatára a Tht. 42. § (1) bekezdése nem ad lehetőséget. Arról nem beszélve, hogy ki döntené el és milyen szempontok alapján, hogy milyen tartalmú vállalkozói árajánlatok minősülnének összehasonlíthatónak, átláthatónak, ellenőrizhetőnek és félreérthetetlennek? Ugyanis ezek olyan kérdések, hogy ahány ember, annyi szempont.

A Kúria iratellenes felülvizsgálati kérelem ismertetésével szemben lényegi tartalmát tekintve ezeket tartalmazta az indítványozó felülvizsgálati kérelme. Ebből is tökéletesen látszik, hogy a Kúria önkényesen járt el a felülvizsgálati kérelem tartalmának a határozatában történő ismertetése során.
Arról nem beszélve, hogy a Kúria határozata még csak meg sem említi, hogy a perben lennének a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére irányuló felperesi kereseti kérelmek, ami a legsúlyosabb önkényeskedés a Kúria részéről, mivel a határozatának tartalma azt az iratellenes és jogellenes megtévesztő látszatot keli, mintha a per tárgya kizárólag társasházi közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítása lenne, holott ez nem így van. Ebből következően ezen kereseti kérelmekre eleve nem vonatkozik a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott felülvizsgálati tilalom, tehát ezen kérdésekben még a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott felülvizsgálati tilalom esetén is dönteni kellett volna, de a Kúria indokolása e körben semmit nem tartalmaz önkényesen és jogellenesen. Ez pedig szintén Alaptörvény-ellenesség és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, valamint az Alaptörvény 28. cikkének megsértése.

Le kell szögezni, hogy a bíróságnak az eljárás minden szakaszában vizsgálnia kell, hogy van-e helye bármely okból a per megszüntetésének és ezen hivatalbóli vizsgálati kötelezettség a Kúriára is kötelező attól függetlenül, hogy elutasítja-e hivatalból a felülvizsgálati kérelmet, vagy sem, mivel az eljárás ilyen szempontú hivatalbóli vizsgálati kötelezettsége alól az sem mentesíti a Kúriát, hogy a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította. A Kúria tehát nem tett eleget a permegszüntetéssel kapcsolatos hivatalbóli vizsgálati kötelezettségének sem, holott ez a Pp. alapján kötelessége, ezért szándékosan és önkényesen figyelmen kívül hagyta ezen jogszabályi kötelezettségét.

A Kúria is hivatkozott a határozatában a BH 2016.6.147 eseti döntésre, mely szerint az a körülmény, miszerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokaival egyetértve további jogi érvekkel erősíti meg az elsőfokú bíróság ítéletének indokait, önmagában a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja érvényesülését nem zárja ki. Ezekben az esetekben a másodfokú bíróság valójában azonos jogszabályi rendelkezésekre és még további jogszabályokra utalással hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét, a további jogi évek felsorakoztatásának azonban a döntés jogszabályi alapjainak azonosságát illetően a Pp. 271. § (4) bekezdés b) pontjában előírtak megvalósulása szempontjából nincs jelentősége (Kúria határozata 3. oldal 2. bekezdés [5] pont).

Ebben tökéletesen egyet is ért az indítványozó a Kúriával. Itt pedig ki kell hangsúlyozni, hogy a Kúria által is hivatkozott BH 2016.6.147 eseti döntés is megköveteli, hogy a másodfokú bíróság teljes egészében fogadja el az elsőfokú bíróság jogi indokait és legfeljebb azokon túl hozhat fel újabb jogi indokokat ahhoz, hogy fennálljon a Pp. 271. § (4) bekezdés b) pontja szerinti felülvizsgálati tilalom. A BH 2016.6.147 eseti döntés viszont sehol nem mond ki olyat, hogy fennáll a Pp. 271. § (4) bekezdés b) pontja szerinti felülvizsgálati tilalom akkor is, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi indokait csak részben fogadja el és részben jogsértőnek találja. Nem véletlen fogalmaz úgy a BH 2016.6.147 eseti döntés, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokaival egyetértve további jogi érvekkel erősíti meg az elsőfokú bíróság ítéletének indokait. Tehát a Pp. 271. § (4) bekezdés b) pontja alkalmazhatóságához és a felülvizsgálati tilalomhoz az szükséges mindenkor, hogy másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokaival teljesen egyetértsen. Azokat legfeljebb tovább bővítheti, de részben sem találhatja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi indokait és jogszabályi rendelkezésekre utalásait jogsértőnek, ellenkező esetben nem valósul meg a másodfokú bíróság részéről az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokaival történő egyetértés.
A részleges egyetértés ugyanis nem egyetértés, a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja pedig teljes ítéleti egyetértést követel meg a másodfokú bíróságtól az elsőfokú bíróság által felhozott jogszabályi rendelkezésekre utalás és jogi indokolás kapcsán. Nem véletlen mondja ki azt a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja, hogy a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságnak az ítéletét kell jóváhagynia azonos, nem pedig részlegesen azonos jogszabályi rendelkezésekre utalással és jogi indokolással.
Amennyiben elegendő lenne az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített jogszabályi rendelkezéseknek és jogi indokoknak a részleges azonossága és a másodfokú bíróság általi részleges helyben hagyása, vagy az, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által felhozott számos jogszabályi rendelkezésre utalás és jogi indok közül legalább egyetlen egy jogszabályi rendelkezés, illetve jogi indok vonatkozásában helyben hagyja az elsőfokú bíróság ítéletét a felülvizsgálat kizártságához, akkor ekként fogalmazott volna a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja. A részleges jogi indokolás és részleges jogszabályi rendelkezésekre utalás azonosságot nem tartalmazza a jogszabály, csak a teljes ítéleti azonosságot, éppen ezért a részleges azonosságot nem is tekinti felülvizsgálatot kizáró oknak.

A Kúria nagyon helyesen kimondta, hogy jelen perben a Kúria által is hivatkozott BH 2016.6.147 eseti döntésben foglaltakhoz képest fordított helyzet áll fenn, vagyis az, hogy a másodfokú bíróság bizonyos indokokat jogsértőnek talált (a Kúria megtévesztő és jogellenes szóhasználatával élve: mellőzött) az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából (Kúria határozat 3. oldal 3. bekezdés [6] pont).

Ebből azonban teljesen jogellenes következtetést levonva és a Pp. 271. § (4) bek. b) pontját megsértve azt állította - a Pp. 221. § (1) bekezdését megsértve minden ezt

megalapozó jogszabályi hivatkozásra és bírósági eseti döntésre utalás nélkül -, hogy a Kúria szerint az a tény, hogy a másodfokú bíróság bizonyos jogi indokokat jogsértőnek talált az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából, nem zárja ki a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjának érvényesülését, ha tehát a másodfokú bíróság bizonyos indokokat mások megtartása mellett "mellőz" az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából, a helybenhagyó döntés jogi alapjai a megtartott indokok tekintetében fennállnak (Kúria határozat 3. oldal 3. bekezdés [6] pont).
Ez pedig nagyon súlyosan jogsértő, és minden jogi alapot nélkülöző állítás a Kúria részéről, ami az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog és az Alaptörvény 28. cikk megsértését jelenti.

Pp. 271. § (4) bek. Nincs helye felülvizsgálatnak, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre utalással hagyta helyben
b) a társasház tulajdonostársai közösségének szervei által hozott határozatok tárgyában hozott döntéssel szemben.

A Kúria ezzel tehát azt mondta ki, hogy a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában és a BH 2016.6.147 eseti döntésben foglaltakhoz képest akkor is fennáll az, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre utalással hagyta helyben, ha a másodfokú bíróság részben/többségében jogsértőnek tartja az elsőfokú bíróság jogi indokait és jogszabályi rendelkezésekre utalásait és a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában megállapított felülvizsgálati tilalom fennállásához elegendő az, ha a másodfokú bíróság csak egyetlen egy jogszabályi rendelkezésre utalásban, illetve jogi indokban is egyetért az elsőfokú bírósággal, és a Kúria szerint egyetlen egy jogi indokban való egyetértés, illetve egyetlen egy jogi indok helyben hagyása és a többi felhozott jogi indok és jogszabályi rendelkezésre utalás jogsértőnek találása esetén is teljesül a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott teljes ítéleti azonosság, melyet a jogszabály a felülvizsgálat kizártságához megkövetel.
Ez azonban súlyos önkényeskedés a Kúria részéről.
A Pp. 271. § (4) bek. b) pontja ugyanis nem mond ki semmi olyat, hogy amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokai és jogszabályi rendelkezésre utalásai közül csak egyetlen egyet is, vagy legalább egyetlen egyet elfogad és nem helyezkedik a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakhoz képest teljesen eltérő jogi indokolásra és teljesen eltérő jogszabályi rendelkezésekre, akkor is tilos a felülvizsgálat a közgyűlési határozatok érvénytelensége megállapítása iránti perekben.
Ez pedig a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjának Kúria általi önkényeskedő megsértése, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog megsértése és az Alaptörvény 28. cikkének megsértése, és az indítványozó jogellenes és önkényes megfosztása a felülvizsgálati eljárás lehetőségétől.

A Pp. 271. § (4) bek. b) pontjának MINISZTERI INDOKOLÁSA értelmében "...ezekben a perekben az figyelhető meg, hogy amennyiben a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét, úgy azokban nem merül fel olyan jogkérdés, amely indokolná a felülvizsgálati eljárás lefolytatását. Abban az esetben azonban, ha a másodfokú döntésben eltérő a jogi indokolás, fennállhat annak lehetősége, hogy olyan összetett jogkérdések merültek fel, melyek indokolják a rendkívüli jogorvoslati eljárás igénybevétele lehetőségének biztosítását; így e körben továbbra is helye lesz felülvizsgálatnak".

A Kúria állítása tehát ellent mond a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjához fűzött miniszteri indokolásnak is. A Miniszteri indokolás is azt mondja ki, hogy amennyiben a másodfokú ítéletben eltérő a jogi indokolás, akkor továbbra is helye van a felülvizsgálatnak.
A Miniszteri indokolás csak azt mondja ki, hogy eltérésnek kell lennie a jogi indokolásban és ezt a döntés egészét vizsgálva kell meghatározni, nem pedig a döntésben szereplő egyes kérdések vonatkozásában külön-külön, tehát nem azt mondja ki a miniszteri indokolás, hogy nem lehetnek az ítéleteknek részben azonos jogi indokolásai és a másodfokú döntés eltérő jogi indokolása kapcsán sem azt mondja ki, hogy teljesen eltérőnek kell lennie annak az elsőfokú ítélet jogi indokolásától, továbbá ilyen megközelítésű kúriai joggyakorlat sem áll fenn, nem véletlen nem tudott hivatkozni e körben a Kúria jogszabályi rendelkezésre vagy irányadó kúriai joggyakorlatra, mely az állítását alátámasztaná. Éppen ezért maradt teljesen bizonyítatlan és jogi indokokkal alátámasztatlan a Kúria állítása, megsértve ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdését és megvalósítva ezzel az Alaptörvény-ellenességet.

A részleges jogi indokolás eltérés is eltérés és ezáltal helye van a teljes ítéleti felülvizsgálatnak akkor, ha az eltérés nem kizárólag abban áll, hogy az elsőfokú bíróság jogi indokainak teljes elfogadása mellett további jogi indokokat is felhoz a másodfokú bíróság, mint ahogyan ez a BH 2016.6.147 eseti döntésben is meg van fogalmazva.
Továbbá ez esetben is teljes ítéleti felülvizsgálatnak van helye, mivel részleges felülvizsgálatra a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja nem ad lehetőséget, mivel akként fogalmaz, hogy nincs helye felülvizsgálatnak..., tehát részleges felülvizsgálat szóba sem jöhet, csak teljes felülvizsgálat és a teljes ítéleti jogi indokolásnak kell azonosnak lennie, nem pedig a felülvizsgálattal támadott jogi indokolásnak, mivel a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja is az ítéletekről, mint egészekről beszél, nem pedig az azokon belül tárgyalt egyes kérdésekről. Amennyiben pedig a másodfokú bíróság nem hagyja helyben teljes egészében az elsőfokú bíróság jogi indokolását és az elsőfokú bíróság egyes jogi indokait és egyes jogszabályi rendelkezésekre utalásait jogsértőnek tartja, akkor már nem áll fenn a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja szerint megkövetelt ítéleti teljes jogszabályi rendelkezési és jogi indokolási azonosság, tehát helye van a teljes felülvizsgálatnak.

A Kúria pedig semmilyen jogi indokát nem adta annak a határozatában, hogy a Pp. 271. § (4) bek. b) pontját milyen alapon lehetne az indítványozó által a felülvizsgálati kérelmében kifejtettektől eltérően értelmezni és alkalmazni. A Kúria határozatának indokolása semmilyen cáfolatát nem tartalmazza a felülvizsgálati kérelemben e körben előadottaknak sem, holott ez az ügyben releváns kérdés, ezért ezen indokolás hiánya is Alaptörvény-ellenességet valósít meg és sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot.

Itt nagyon fontos kiemelni, hogy jogsértő a Kúriának a mellőzés szó használata, mivel egyrészt ezt a Pp. nem is ismeri, másrészt a másodfokú bíróság nem egyszerűen kivett az elsőfokú ítéltből az elsőfokú bíróság által megállapított egyes jogsértéseket és nem csak figyelmen kívül hagyta azokat, mint szükségteleneket, hanem JOGSÉRTŐNEK TALÁLTA AZOKAT!!!! Ez pedig nem mellőzés, hanem megváltoztatás. Érthetetlen, hogy miért kelti azt a látszatot megtévesztő módon és önkényeskedve a Kúria, mintha a másodfokú bíróság nem találta volna jogsértőnek az elsőfokú bíróság által megállapított jogi indokok jelentős többségét. Tehát az a lényeg, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi indokainak és jogszabályi rendelkezésekre utalásainak döntő többségét jogsértőnek találta, ezért azokat nem fogadta el, ezért megváltoztatta az elsőfokú ítélet jog indokolását jelentős részben. Éppen ezért fogalmazott úgy a másodfokú bíróság, hogy csak részben ért egyet az elsőfokú bíróság jogi indokaival, ezért azokat részben megváltoztatja.

Végül e körben nagyon fontos kiemelni, hogy a Kúria a Pp. 221. § (1) bekezdését megsértve egyáltalán nem indokolta meg, hogy milyen jogszabály mondja ki azt, hogy amennyiben a másodfokú bíróság csak egyetlen jogi indokot és jogszabályi rendelkezésre utalást is helybenhagy az elsőfokú bíróság ítéletéből, akkor nincs helye felülvizsgálatnak.
Arról nem beszélve, hogy a Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértését jelenti az is, hogy a Kúria annak sem adta semmilyen indokát, hogy ha a Kúria maga is irányadónak tekintette az általa is hivatkozott BH 2016.6.147 eseti döntést és ezáltal azt, hogy ennek értelmében akkor állapítható meg az első- és másodfokú ítélet jogi indokolásának és jogszabályi rendelkezésekre utalásainak azonossága, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokaival egyetértve további jogi érvekkel erősíti meg az elsőfokú bíróság ítéletének indokait, viszont jelen perben és esetben a Kúria által is elismerten ennek fordítottja áll fenn, ezáltal pedig az, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított számos jogsértést és jogi indokolást, illetve jogszabályi rendelkezésre utalást nem fogadott el a másodfokú bíróság, mivel azok jogsértőek voltak, akkor ez a Kúria által is elismert fordított helyzet hogyan lenne összeegyeztethető a BH 2016.6.147 eseti döntésben foglaltakkal és a Kúria nem tudott megjelölni egyetlen bírósági eseti döntést sem, mely azt mondaná ki, hogy a BH 2016.6.147 eseti döntésben foglaltakhoz képest fordított helyzet fennállása esetén az elsőfokú bíróság jogi indokainak és jogszabályi rendelkezésre utalásainak részleges jogellenesességének megállapítása esetén is helye lenne a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja alkalmazásának.
A Kúria tehát a Pp. 221. § (1) bekezdését megsértve semmilyen jogszabályi, vagy fennálló kúriai bírói gyakorlati indokát nem adta annak, hogy milyen jogi és joggyakorlati indokok alapján találta alkalmazhatónak, illetve teljesültnek a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában foglaltakat főleg úgy, hogy a Kúria által is hivatkozott és elfogadott BH 2016.6.147 eseti döntésben foglaltak teljesen ellent mondanak a Kúria állításának.
A Kúriának ugyanis nem elég állítania, hogy az a tény, hogy a másodfokú bíróság bizonyos jogi indokokat és jogszabályi rendelkezésekre utalásokat jogsértőnek talált az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából, nem zárja ki a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjának érvényesülését, hanem ezen állítását a Pp. 221. § (1) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szerint meg is kell indokolnia, hogy ezen állítását milyen jogszabályi rendelkezés és/vagy irányadó kúriai bírói gyakorlat támasztja alá. A Kúria azonban semmilyen indokkal nem támasztotta alá az állítását, ez pedig önkényeskedésnek, Alaptörvény-ellenes indokolásnak és határozatnak, valamint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog megsértésének minősül.

Semmilyen indokát nem adta a Kúria annak, hogy milyen jogi alapon lenne az a feladata, hogy találjon egyetlen jogszabályi rendelkezésre utalás, illetve jogi indok azonosságot az elsőfokú bíróság és másodfokú bíróság ítéletében és erre tekintettel kimondja a felülvizsgálat tilalmát.
A Kúria jelen esetben ugyanis ezt csinálta, hogy megkereste az első- és másodfokú bíróságok ítélete jogi indokolásának és jogszabályi rendelkezésekre utalásainak összevetésével, hogy van-e legalább egyetlen egy közös pont az elsőfokú és másodfokú ítélet indokolásában és mivel talált egy közös pontot (holott többségében jogsértőnek találta az elsőfokú bíróság jogi indokait és jogszabályi rendelkezésekre utalásait a másodfokú bíróság), ezért kimondta a felülvizsgálat kizártságát és hivatalból elutasította a felülvizsgálati kérelmet és tette ezt úgy, hogy a per tárgya nem csak a közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítása volt, mivel a perben elő vannak terjesztve a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti

kérelmek is, amik pedig nem társasházi közgyűlési határozatok, ezért nem tartoznak a Tht. 42. § (1) bekezdésében meghatározott perindítás és a perindítás alapjául szolgáló közgyűlési határozatok körébe, ezáltal nem tartoznak a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja alá eső tilalom körébe sem. Ezt a tényt pedig önkényesen teljesen figyelmen kívül hagyta a Kúria, ráadásul úgy, hogy a határozata e körben semmit nem tartalmaz, még csak említést sem tesz a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmekről, ami nagyon súlyos Alaptörvény-ellenesség.

A Kúria a határozata 3. oldal 4. bekezdésében, a [7] pontban azt írja, hogy mindkét fokú bíróság osztotta azt a jogi indokot, hogy az SzMSz 8.3. pontját sérti, hogy a szavazólap nélkülözte a határozati javaslatot is.
Ez is hatalmas iratellenesség a Kúriától, mivel sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság nem mondott ki olyat, hogy akár a szavazólap, akár más írásbeli szavazási anyag nem tartalmazott volna határozati javaslatot. Érthetetlen, hogy honnan vette ezt a Kúria, mivel ilyen egyetlen ítéletben sem olvasható. Ráadásul eleve nem is egy határozat született az írásbeli szavazáson, tehát az egyes szám már ezen okból is érthetetlen.

Az is érthetetlen, hogy a Kúria honnan veszi azt, hogy az elsőfokú és másodfokú bíróság egyetértett abban is, hogy nem láttak okot a per megszüntetésére. A fentebb kifejtettek szerint a per megszüntetésével kapcsolatban ugyanis az elsőfokú bíróság ítélete semmit nem tartalmaz, nem hogy azt, hogy nem látott okot a per megszüntetésére. Az elsőfokú bíróság csakis azt mondta ki, hogy szerint a Tht. 42. § (1) bekezdésében meghatározott 60 napos keresetindítási határidőben nyújtotta be a felperes a keresetet, ezért a keresetindítási határidőt megtartottnak tekintette, de arról egy szó nincs az elsőfokú ítéletben, hogy rendelkezett meghatalmazással a keresetlevél benyújtására a felperesi meghatalmazott, ezért nem állt fenn permegszüntetési ok a keresetlevélnek nem az arra jogosulttól származó benyújtása okán. Ezzel a kérdéssel először kizárólag a másodfokú bíróság foglalkozott.

Érthetetlen az is, hogy mit akart mondani azzal a Kúria, hogy "a másodfokú bíróság - elévülésre tekintettel - mellőzte a szavazólap megküldésének hiányával, valamint a 2-7. számú határozatok előkészítetlenségével kapcsolatos indokokat, ez azonban a helybenhagyó ítéleti rendelkezés azonos, az előzőekben részletezett jogszabályi alapjain nem változtat, de - a keresetnek helyt adó ítélet indokainak körét szűkítve - sérelmet nem okoz az alperesnek".

Eleve érthetetlen és önellentmondásos a Kúria azon kijelentése, hogy bár a 2-7. számú határozatok kapcsán nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított jogsértéseket, de ez a tény nem változtat a helybenhagyó ítélet jogszabályi alapjain. Már hogy ne változtatna? Azt pedig meg sem indokolta a Kúria, hogy miét nem változtat ez a jogszabályi alapokon. Ezt is csak állította a Kúria minden indokolás nélkül, megsértve ezzel is a Pp. 221. § (1) bekezdését.
Az is érthetetlen, hogy miért állítja a Kúria, hogy a keresetnek helyt adó ítélet indokainak szűkítése nem okoz sérelmet az alperesnek. Teljes következetlenség és szakmaiatlanság a Kúriától, hogy hivatalból elutasítja a felülvizsgálati kérelmet, de azzal foglalkozik a határozata indokolásában, hogy okoz-e sérelmet az alperesnek az, hogy a másodfokú ítélet a keresetnek helyt adó jogi indokok körét szűkítette. Eleve érthetetlen milyen jogi alapon vizsgálódik el körben a Kúria.
Másrészt a határozat kapcsán az az elsődleges kérdés, hogy milyen jogi alapon utasította el hivatalból a felülvizsgálati kérelmet a Kúria annak ellenére, hogy a keresetnek szintén helyt adó másodfokú ítélet - a Kúria által is elismerten - szűkítette az elsőfokú bíróság által megállapított jogi indokok körét úgy, hogy az elsőfokú bíróság által felhozott jogi indokok és jogszabályi rendelkezésekre utalások többségét a másodfokú bíróság jogsértőnek találta, tehát

ezért szűkítette a jogi indokok körét. Erre viszont nem adott semmilyen magyarázatot a Kúria, pláne nem jogilag alátámasztott magyarázatot és indokolást.

Az már csak apróság mindezek fényében, hogy a Kúria ki sem fejtette a határozata indokolásában, hogy milyen jogi indokokat és jogszabályi rendelkezésekre utalásokat talált jogsértőnek és megalapozatlanoknak a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletéből, mivel ennek valóban jelentősége lett volna a felülvizsgálat megengedhetőségéről való döntés szempontjából.

[Abtv. 27. §-nak való megfelelés]

Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségét kimerítette, mivel a perben született jogerős másodfokú ítélet és az indítványozó a Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzésével szemben nyújtja be a jelen alkotmányjogi panaszt és a Kúria végzése ellen semmilyen jogorvoslatnak nincs helye, ahogyan ezt a tényt a végzés rendelkező része is tartalmazza, ezért az alkotmányjogi panasszal támadott Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzése kapcsán is kimerítette a jogorvoslati lehetőséget az indítványozó, illetve jogorvoslati lehetőséget a Pp. nem biztosított a Kúria ezen határozata ellen, ezért teljesül az Abtv. 27. § (1) bek. b) pontjában foglalt feltétel.

Az Abtv. 27. § az ügy érdemében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen biztosítja az alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetőségét.
A Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzése nem az ügy érdemében hozott döntés, mivel az csak akkor születhetett volna meg, ha a Kúria nem utasítja el hivatalból az indítványozó felülvizsgálati kérelmét a másodfokú ítélet tartalmára tekintettel.
A Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül.
Az indítványozó az eljárási szabályoknak maradéktalanul megfelelően nyújtotta be a felülvizsgálati kérelmét, mely elbírálásra alkalmas volt alaki és tartalmi szempontból is, ugyanakkor a Kúria a másodfokú ítélet tartalmára tekintettel hivatalból elutasította a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjára, mint a társasházi közgyűlési határozatok esetében felülvizsgálatot gátló okra tekintettel. Ezzel pedig a bírósági eljárás befejeződött, mivel a határozat ellen nincs helye jogorvoslatnak, ezért ez a határozat minősül a bírósági eljárást befejező döntésnek, és mivel nem ítéletről van szó, ezért egyéb döntésnek minősül, ami a bírósági eljárást lezárja, ezért teljesülnek az Abtv. 27. § (1) bekezdésében foglaltak.

A Kúria Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzése sérti az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait, ennek keretében a jogállamiság és jogbiztonság követelményét, valamint az indítványozónak a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.

<u>Az alaptörvény megsértett rendelkezései:</u>
- Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogállamiság és jogbiztonság követelménye;
- Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog;
- Alaptörvény 28. cikk, melynek értelmében a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt

kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

[Abtv. 29. §-nak való megfelelés]

Az Abtv. 29. § értelmében az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség abban áll, hogy amennyiben a Kúria a határozat hozatala során betartotta volna az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat és a Pp. 270. § (1) bekezdését és erre tekintettel a Pp. 221. § (1) bekezdésében előírt érdemi indokolási kötelezettségét és ezen eljárási jogszabályt annak céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte volna az Alaptörvény 28. cikk értelmében és mindezeket figyelembe véve biztosította volna a Kúriára is kötelező hatályos jogszabályok érvényesülését és ezáltal biztosította volna a jogbiztonságot, valamint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog követelményének megfelelt volna, akkor a felülvizsgálati kérelemben előadott releváns kérdésekre kiterjedt volna a határozat indokolása (a felülvizsgálati kérelemben előadott releváns kérdésekre azonban semmilyen indokolást nem tartalmaz a Kúria határozata válaszként), ezáltal pedig arra is, hogy miért nem találta a felülvizsgálati kérelemben előadottakat megalapozottnak a Kúria, valamint kiterjedt volna arra is a határozat indokolása, hogy a Kúria által jogi tényként megállapítottak mely jogszabályi rendelkezésből és különösen annak milyen tartalmú értelmezéséből következnek, akkor érdemben eltérő tartalmú határozatot kellett volna hoznia az általa meghozott Pfv.I.21.489/2019/5. számú végzésében foglaltakhoz képest. Erre azonban ezen jogsértések okán nem kerülhetett sor, mely Alaptörvény-ellenességek érdemben befolyásolták a Kúria döntését.

Az ügyben az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés abban áll, hogy a Kúriának van-e jogi és különösen alkotmányos lehetősége arra, hogy polgári perekben úgy zárja el a felülvizsgálattól a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő peres felet, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasító határozat indokolásában semmilyen választ nem ad a felülvizsgálati kérelemben foglalt releváns kérdésekre, ezáltal semmilyen indokát nem adja annak, hogy miért nem találta megalapozottnak a felülvizsgálati kérelemben foglaltak.
Az is alkotmányjogi jelentőségű kérdés e körben, hogy Kúriának van-e jogi és különösen alkotmányos lehetősége arra, hogy a határozata indokolásában ne jelölje meg és ne adjon számot arról, hogy mely jogszabályi rendelkezésből és különösen annak milyen Kúria általi tartalmi értelmezéséből következnek a Kúria által megállapított jogilag releváns tények és jogkövetkezmények és ezek milyen viszonyban vannak az alkalmazott jogszabályi rendelkezések szövegével, tartalmával.
Az is alkotmányjogi jelentőségű kérdés e körben, hogy a Kúriának van-e alkotmányosan joga arra, hogy teljesen figyelmen kívül hagyjon a perben fennálló egyes kereseti kérelmeket, és még csak meg se említse azokat a határozata indokolásában, és ezáltal lehetősége van-e arra is a Kúriának, hogy úgy zárja el a peres felet a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálásától, hogy a Kúria által figyelmen kívül hagyott kereseti kérelmek eleve kívül esnek azon a tárgyi körön, amilyen tárgyi körben a Kúria határozata a felülvizsgálatot kizárta, illetve amilyen tárgyi kör kapcsán elviekben a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának eljárásjogi lehetősége lenne.
Az is alkotmányjogi jelentőségű kérdés e körben, hogy a Kúria határozatának és egyben annak indokolásának ki kell-e terjednie olyan kereseti kérelmekre, melyeket az elsőfokú bíróság kereseti kérelmeknek minősített, azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal

ellentétesen a kérelmeket nem minősítette kereseti kérelmeknek. Fennáll-e tehát ilyenkor a Kúriának az a kötelezettsége, hogy ezen kérelmeket is megvizsgálja és eldöntse, hogy kereseti kérelmeknek minősíti-e azokat, vagy sem, és ezen döntéséről és az ahhoz kapcsolódó részletes jogi indokolásról számot kell-e adnia határozatában, és ha igen, akkor ezt a felülvizsgálati eljárás során meghozott érdemi döntésében, vagy a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasító határozatában kell-e megtennie.

[Érdemi indokolás]

Indítványozó e helyütt is hivatkozik a beadványban fentebb előadott jogi indokolásokra, érvekre, Alaptörvény-ellenességekre, jogszabály sértésekre, ítéleti ellentmondásokra, ezért azokat kéri e helyütt is figyelembe venni érdemi indokolásként.

3280/2017. (XI. 2.) AB határozata [38] pontja értelmében "az Alkotmánybíróság az eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot az eljárás egészének minőségében ragadta meg {legutóbb: 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [17]}. Az **Alkotmánybíróság a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh2.) összekapcsolta a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot és az önkényes jogalkalmazás tilalmát.** Elvi éllel kimondta: „[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. **A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével** {Indokolás [23]}." Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállását és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközését. Az Abh2. alapjául szolgáló esetben a bíróság contra legem jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági jogsérelem szintjére (Indokolás [29]). Tehát a contra legem jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet. A contra legem jogalkalmazásnak egyben alkotmányellenesnek, azaz az Alaptörvénnyel ellentétesnek kell lennie (contra constitutionem)."

20/2017. (VII. 18.) AB határozat [29] pontja értelmében "a fentieket összefoglalva az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a törvényszék contra legem jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági sérelem szintjére, és sértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. Egyrészt a törvényszék a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát, az indokolási kötelezettséget sértő módon nem indokolta meg, hogy az adott jogkérdésre irányadó, hatályos jogi normákat miért nem alkalmazta. Másrészt, ezzel párhuzamosan, a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vette figyelembe. Harmadrészt a törvényszék önkényesen járt el akkor is, amikor döntését egy olyan bírósági joggyakorlatra alapította, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezte."

23/2018. (XII. 28.) AB határozat [25]és [26] és [27] pontjai értelmében "**az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvénynek ez a**

rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélkező tevékenységük során a jogszabályokat elsősorban azok céljával összhangban értelmezzék. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítania kell a jogszabály céljának érvényesülését, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat elsősorban arra tekintettel kell értelmeznie. A Kúria ezzel szemben nem látott indokot az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazására, alaptörvénybeli kötelezettsége ellenére nem vette figyelembe a jogszabály célját. [26] Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. **A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.** [27] Az Alkotmánybíróság a később számos határozatában megerősített, és hatályos, következetes gyakorlatának megfelelő, 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, hogy „a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás «méltánytalan» vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«" (ABH 1998, 95.) {legutóbb megerősítette a 3254/2018. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [41]}. Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte: „elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig – mérlegelés eredményeként – mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve" {lásd 20/2017. (VII. 18.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.), Indokolás [17]; vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}."

3032/2019. (II. 13.) AB határozat [24] és [26] pontjai értelmében "**az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki. Ennek megfelelően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia** {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az alkotmánybírósági következetes gyakorlat szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből azonban nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre {legutóbb pl. 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}.
Az EJEB álláspontja szerint – az Alkotmánybíróság kifejtett elveivel egyezően – a bírói döntés indokolásának a releváns kérdésekre kell kiterjednie úgy, hogy az érthető legyen a terhelt számára, aki ennek alapján gyakorolhatja jogorvoslati jogát. Az **EJEB gyakorlata megköveteli azt is, hogy az indokolás ne legyen automatikus és sablonos** {legutóbb pl. Moreirea Ferreira kontra Portugália (2. sz.) [GC], (19867/12), 2017. július 11, 84. pont}."

7/2013. (III. 1.) AB határozat [29] [30] [31] [32] [33] [34] pontjai értelmében "az Alkotmánybíróság az Abh.-ban a tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerének értelmezéséhez az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezményt (a továbbiakban: Egyezmény) is felhívta, amikor megállapította, hogy az Egyezmény "eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint **a *fair trial* olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és**

körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás »méltánytalan« vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«. Természetesen különbözik egy eljárás fair voltának megítélése az abban az ügyben döntő nemzetközi bizottságok vagy bíróság eljárásában a magyar Alkotmánybíróság lehetőségeitől, amely elvont normakontrollt végez. Ez utóbbiban csupán a tisztességes eljárás megkövetelte általános ismérvek megállapítására van lehetőség" (ABH 1998, 91, 95.). **Az Alaptörvény hatálybalépésével immáron az Alkotmánybíróság feladatai közé tartozik a bírói döntések alaptörvény-ellenességének vizsgálata is, amellyel egyidejűleg jelentkezik a tisztességes eljárás megkövetelte gyakorlati szempontok, így az indokolási kötelezettség meghatározásának igénye is. A Bíróság gyakorlatában az indokolt bírósági döntéshez való jog az Egyezmény 6. Cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben, annak egyik, az Egyezmény szövegében kifejezetten nem nevesített elemeként jelenik meg.**

Az Alkotmánybíróság a 61/2011. (VII. 13.) AB határozatában elvi jelentőséggel erősítette meg, hogy "egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje." {ABH 2011, 291, 321.; legutóbb megerősítve: 32/2012. (VII. 4.) AB határozat; Indokolás [41]}. **Az Alkotmánybíróság ilyen megfontolásból kiindulva áttekintette a Bíróságnak az indokolt bírósági döntéshez fűződő jog tekintetében kialakított gyakorlatát, amelyet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jog értelmének meghatározásakor is irányadónak tekint.**

Az Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdése mindenkinek jogot biztosít arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. **A Bíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot az Egyezmény 6. Cikkében foglalt tisztességes tárgyaláshoz való jog részének tekinti.** E jog pontos tartalma a Bíróság elmúlt évtizedek során számos döntésében kimunkált, széleskörű gyakorlatából olvasható ki. E **körben a Bíróság kiindulópontja az, hogy a bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészről erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét** (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: *Shala kontra Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.). A Bíróság következetes gyakorlata szerint **a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be** (*Suominen kontra Finnország*, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová kontra Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35.). **A Bíróság olvasatában az adott bírói döntés természete, és az alapul fekvő egyedi ügy körülményei határozzák meg, hogy milyen terjedelmű és mélységű indokolás elégíti ki az indokolási kötelezettség egyezménybeli követelményét. Ebből következően az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni** (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; *Gradinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; legutóbb megerősítve: Sholokhov kontra Örményország és Moldova, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.). **Éppen ezért elképzelhető, hogy valamely részletkérdésre vonatkozó indokolás teljes elmaradása nem, míg egy lényegesebb kérdésre vonatkozó hiányos indokolás viszont az Egyezmény 6. Cikkében biztosított jog megsértését idézi elő.** A

Bíróság az indokolások fogyatékosságának foka tekintetében kijelölte azt a határvonalat, amely elválasztja az Egyezménynek megfelelően indokolt határozatokat az Egyezményt sértő hiányos vagy fogyatékos indokolást tartalmazó határozatoktól. Ennek során a Bíróság elvi éllel szögezte le, hogy az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné (*Hiro Balani kontra Spanyolország*, 18064/91.; 1994. december 9.; § 27.; *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91.; 1994. december 9.; § 29.; *García Ruiz kontra Spanyolország*, 30544/96.; 1999. január 21.; § 26.; *Hirvisaari kontra Finnország*, 49684/99.; 2001. december 25.; § 30.; legutóbb megerősítve: *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.). **A Bíróság ugyanakkor azt is elvi éllel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot.** A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben (*Helle v. Finnország*, 20772/92.; 1997. december 19.; § 60.; *Karakasis v. Görögország*, 38194/97.; 2000. október 17.; § 27.; *Boldea v. Románia*, 19997/02.; 2007. február 15.; § 30.; *Tacquet v. Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 91.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová v. Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25., § 35.). **A Bíróság az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatakor figyelemmel van arra is, hogy az indokolás hiánya vagy fogyatékossága valamely fél írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt kérdését érinti-e** (*Hiro Balani kontra Spanyolország*, 18064/91.; 1994. december 9.; § 28.; *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91.; 1994. december 9.; § 30., legutóbb megerősítve: *Ilyadi kontra Oroszország*, 6642/05.; 2011. május 5.; § 44.).

Az Egyezmény jogvédelmi rendszerében a bírói döntéseknek a tisztességes eljárás által megkövetelt indokolása iránti igény egyfelől szoros összefüggésben áll a jogorvoslathoz fűződő joggal, ugyanis e jog hatékony gyakorlására kizárólag a bíróság döntését alátámasztó indokok ismeretében nyílik valódi lehetőség (erről lásd: *Baucher kontra Franciaország*, 53640/00.; 2007. július 24., §§ 47–51.). **Másfelől szoros összefüggés mutatkozik az indokolási kötelezettség teljesítése, és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogból fakadó azon alkotmányos igény között, hogy az eljárásban szereplő fél meghallgatást nyerhessen, azaz kérelmét a bíróság megvizsgálja** (erről lásd: *Shala v. Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10., § 29.). **Ennek oka az, hogy kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.**

Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az alkotmányos előírás ugyanakkor kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény e szabályát mindig együtt olvassa a jogvita jellege, és az adott ügy típusa által kijelölt konkrét eljárásjogi szabályokkal. Az Alaptörvény 28. cikk első mondata úgy rendelkezik, hogy "a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik." Az Alaptörvény 28. cikke tehát a bíróságokkal szemben azt a követelményt fogalmazza meg, hogy ítélkezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes

bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.
Ehhez képest az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket."

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia.
A bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami elejét veszi az önkényes bírósági döntéshozatalnak.
A tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be, ennek körében pedig a bírósági döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot.
Az indokolási kötelezettség teljesítésének körébe tartozik az is, hogy az indokolás terjedjen ki valamely fél írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt kérdésére is azzal, hogy nem következik az indokolási kötelezettségből a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. A döntés indokolásának tehát az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre. Kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.
Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály Alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az

eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata.

A Kúria egyáltalán nem adott számot a döntései indokairól, különösen nem annak jogi alapjáról és arról sem, hogy a perbeli tényállás alapján a hatályos jogszabályok milyen tartalmú értelmezéséből lehet következtetni alappal arra, hogy megalapozott lenne a Kúria határozata.
Az átláthatóság még abból a szempontból sem teljesült, hogy a Kúria az elsőfokú és másodfokú ítéletek releváns tartalmát is iratellenesen és hiányosan ismertette a fentebb részletesen kifejtettek szerint és még csak meg sem említette a határozatában a perben fennálló és elbírálatlan, a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolásokra vonatkozó kereseti kérelmeket. Így pedig annak sem adta a határozatában semmilyen indokát a Kúria, hogy milyen jogi alapon mellőzte ezen kereseti kérelmek ismertetését és miért nem bírálta el ezen kereseti kérelmeket. Végül e körben annak sem adta semmilyen indokát, hogy ezen kereseti kérelmek kapcsán miért lenne helye a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának, mivel ezek a kereseti kérelmek tárgyai eleve nem társasházi közgyűlési határozatok, melyek kapcsán a Kúria a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította.
Tehát e körben a Kúra nem csak kellő részletességgel nem tárta fel a határozatának indokolásában a döntése alapjául szolgáló indokokat, hanem teljesen kihagyta ezen kereseti kérelmeket a határozatából és semmilyen indokát nem adta annak, hogy erre milyen jogi alapon lett volna joga.
A Kúria csak állította azt, hogy helye van a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának akkor is, ha az elsőfokú és a másodfokú bíróság ítéletének jogi indokaiban, illetve jogszabályi rendelkezésekre utalásai között van legalább egyetlen közös pont, de nem adta semmilyen jogi indokát annak, hogy a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjának milyen tartalmi értelmezéséből következik az, hogy nem számít az elsőfokú és a másodfokú ítélet jogi indokai közötti eltérésnek, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokainak és jogszabályi rendelkezésekre utalásainak többségét jogsértőnek tartja, ezért azok körében módosítja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét.
Azt sem indokolta meg e körben a Kúria, hogy milyen jogi tények alapján mondta ki, hogy mindezek ellenére a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésekre utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét, és hogy ezekből miért következik az, hogy fennáll a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott felülvizsgálati tilalom.
A Kúria ugyanis kizárólag azt szögezte le tényként, hogy bár a másodfokú bíróság többségében jogsértőnek találta az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokait és jogszabályi rendelkezésekre utalásait, attól még az állapítható meg, hogy a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésekre utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét. Azt azonban egyáltalán nem indokolta meg a Kúria, hogy ez az ítéleti jogi indokbeli azonosság milyen jogi tényekből következik és ezek alapján miért teljesülnek a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában foglalt feltételek. Nem elegendő ugyanis állítani valamit, hanem az állítást jogilag releváns tényekkel és az ahhoz tartozó bizonyítékokkal és jogszabályi rendelkezéssel kell alátámasztani, és be kell mutatni az ezek közötti logikai és ok-okozati összefüggést annak érdekében, hogy megállapítható legyen, hogy valóban összhang van a Kúria által megállapított jogilag releváns tények és bizonyítékok és az alkalmazott jogszabályi rendelkezések között annak érdekében, hogy a Kúria bizonyítsa, nem áll fenn logikai ellentmondás és tartalmi ellentét a megállapított jogilag releváns tények és az azokra alkalmazott jogszabályi rendelkezés között, valamint az alkalmazott jogszabályi rendelkezés annak tartalmára tekintettel megfeleltethető a megállapított jogi tényekkel, ezért nem kizárt az adott jogszabályi rendelkezés alkalmazása.
Ezen követelményeknek azonban a Kúria határozata nem felel meg, mivel a Kúria határozatából egyáltalán nem állapítható meg, hogy milyen jogi alapon következik az a Pp.

271. § (4) bek. b) pontjából, hogy akkor is ítéleti azonosság van az elsőfokú és másodfokú ítélet jogi indokai és jogszabályi rendelkezésekre utalásai között, ha az elsőfokú ítélet jogi indokait többségében jogsértőnek találta a másodfokú bíróság, ezért a jogi indokok és jogszabályi rendelkezésekre utalások többségét nem hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletében a másodfokú bíróság, hanem jelentősen megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását.
Nem adta tehát semmilyen jogi indokát a Kúria, hogy milyen jogi és ténybeli alapon állapította meg az elsőfokú és másodfokú ítéletek azonosságát a jogi indokolás, illetve jogszabályi rendelkezésekre utalás vonatkozásában úgy, hogy a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításához nem azt követeli meg, hogy legyen legalább egyetlen olyan jogi indok, illetve jogszabályi rendelkezésre utalás az elsőfokú ítéletben, melyet a másodfokú ítélet helybenhagy, hanem azt követeli meg, az elsőfokú bíróság ÍTÉLETÉT a másodfokú bíróság ÍTÉLETE AZONOS jogszabályi rendelkezésekre utalással hagyja helyben. Tehát a teljes elsőfokú ítélet, illetve az ítélet tartalmát képező összes jogi indok és jogszabályi rendelkezésre utalás vonatkozásában kell teljesülnie a másodfokú bíróság általi helybenhagyásnak és ítéleti azonosságnak. A Kúria azonban egyáltalán nem adta jogi indokát, hogy milyen okokból teljesülnek a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában írt feltételek.
Továbbá annak sem adta semmilyen indokát a Kúria, hogy amennyiben a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja azt követeli meg, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogi indokokkal, illetve jogszabályi rendelkezésekre utalással hagyja helyben, úgy milyen okból és milyen bizonyítékok alapján feleltethető meg ezen jogszabályi rendelkezésnek a Kúria azon állítása, hogy annak ellenére azonosak az elsőfokú és másodfokú bíróság ítéletének jogi indokai és jogszabályi rendelkezésekre utalásai, hogy a másodfokú bíróság jelentősen megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokait, mivel az elsőfokú bíróság által megállapított jogi indokokat és jogszabályi rendelkezésekre utalásokat döntő többségében jogsértőnek tartotta a másodfokú bíróság, és ezáltal milyen jogi alapon és milyen bizonyítékok alapján volt jogosult kijelenteni és megállapítani a Kúra azt, hogy mindezek ellenére az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésekre utalással hagyta helyben, ezért fennáll a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott felülvizsgálati tilalom. Mindez ugyanis teljesen megválaszolatlan a Kúria határozatában, sok más egyéb mellett.
Az pedig nem tartozik az e körbe eső indokolásnak, hogy a Kúria megállapította és kifejtette a határozata indokolásában, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően mondta ki, hogy az SzMSz 8.3. pontja megsértésre került azáltal, hogy a szavazólap nem tartalmazta a tulajdonostárs nevét és címét, és a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően mondta ki az 1. számú határozat érvénytelenségét is azért, mert az 1. számú határozati javaslatra vonatkozóan nem tartalmazott véleményt a számvizsgáló bizottság állásfoglalása.
Ez az indokolás, illetve ez a két jogi indokolás, illetve jogszabályi rendelkezésekre utalás azonosság kiemelése az elsőfokú és másodfokú ítélet kapcsán semmit nem mond arról, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság ítélete azonos jogszabályi rendelkezésekre utalással hagyta-e helyben, vagy sem, mivel a Kúria semmilyen indokát nem adta annak, hogy miért minősülne a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában megkövetelt teljes elsőfokú és másodfokú ítéleti azonosságnak a jogszabályi rendelkezésekre utalás, illetve a jogi indokolás kapcsán az a tény, hogy a sok közül két jogi indokot a másodfokú bíróság jogszerűnek és megalapozottnak talált az elsőfokú bíróság ítéletéből amellett, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokainak és jogszabályi rendelkezésekre utalásainak döntő többségét jogsértőnek tartotta a másodfokú bíróság, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását jelentősen megváltoztatta a másodfokú bíróság.
Az pedig már iratellenes és jogellenes állítás e körben a Kúra részéről, mikor kimondta, hogy az elsőfokú bírósággal egyezően nem látott okot a másodfokú bíróság a per megszüntetésére,

mivel a per megszüntetése körében az indítványozó által az elsőfokú eljárás során felhozott jogi indokok kapcsán az elsőfokú ítélet semmit nem tartalmaz, ezért e körben az elsőfokú és másodfokú bíróság ítélete közötti egyezőség Kúria általi állítása nem csak iratellenes, de jogsértő is.
Továbbá e körben pedig szintén semmilyen indokát nem adta a Kúria annak, hogy a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott, kizárólag a társasházi közgyűlési határozatokra vonatkozó felülvizsgálati tilalom milyen jogi alapon vonatkozna a szintén a per tárgyát képező 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások bíróság általi megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmekre, melyek nem társasházi közgyűlési határozatok, hanem éves hődíj költség elszámolások, mely elszámolást minden évben megküldi a közös képviselő a tulajdonostársaknak a hődíj költségek rendezése érdekében, tehát a hődíj elszámolások nem tartoznak a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjában meghatározott tárgykörbe, így a felülvizsgálati tilalom körébe sem.

Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.
A Kúria azonban teljesen figyelmen kívül hagyta a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat. A Kúria határozata egyáltalán nem ad számot arról, hogy miként értékeli a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat, különösen az indítványozónak a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja kapcsán előadottakat, valamint a per tárgyát képező és a perben elbírálatlan 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások bíróság általi megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmekkel kapcsolatban előadottakat, holott ezek az ügyben a legrelevánsabb, leglényegibb kérdések, melyek vonatkozásában kellő alapossággal ki kellett volna fejtenie a Kúriának a határozatában, hogy miért nem találta megalapozottnak a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat. Ezekről azonban semmit nem tartalmaz a Kúria határozata, sőt, még a felülvizsgálati kérelem tartalmát is iratellenesen és hiányosan ismertette a határozatában, aminek köze nincsen a felülvizsgálati kérelem valós tartalmához, ezért ez még megtévesztés is a Kúria részéről, nem csak önkényeskedés.
Arról nem beszélve, hogy az indítványozó hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjára vonatkozó miniszteri indokolás tartalmára is, azt szó szerint idézte a felülvizsgálati kérelmében, ennek ellenére a Kúria semmilyen indokát nem adta annak a határozatában, hogy a Kúria által megállapított jogi tények és állítások miként egyeztethetők össze a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjához kapcsolódó miniszteri indokolás tartalmával. Ezáltal annak sem adta semmilyen jogi indokát a Kúria, hogy milyen alapon jutott arra a következetésre, hogy az általa megállapít jogi tények összhangban állnak a Pp. 271. § (4) bek. b) pontja normaszövegével, illetve annak tartalmával és a hozzá tartozó miniszteri indokolás szövegével, illetve annak tartalmával.

Arról sem tartalmaz semmit a Kúria határozata, hogy miért nincs helye a per megszüntetésének az indítványozó által a felülvizsgálati kérelemben és a per korábbi szakaszában előadottak szerint és okokból. E körben pedig arról sem tartalmaz semmit a Kúria határozata, hogy miért nem vizsgálta a határozata meghozatala során a permegszüntetéssel kapcsolatos okokat és a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat, illetve ennek kapcsán miért nem tett eleget hivatalból a kötelezettségének, mivel a perelőfeltételeket az eljárás minden szakaszában vizsgálnia kell az eljáró bíróságoknak hivatalból is, így a Kúriának is, tehát ezt vizsgálnia kell a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításától függetlenül is. A Kúria határozata azonban semmit nem tartalmaz arról, hogy miért nem tett eleget a Kúria ezen kötelezettségének és a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítása

helyett miért nem a per megszüntetéséről és a felperes perköltségben marasztalásáról rendelkezett.

A kellően részletes, az ügy és a felülvizsgálati kérelem lényegi részeire kiterjedő indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata.

Mindezekből tehát egyértelműen következik, hogy a Kúria határozata, annak a rendelkezése, valamint a határozatának indokolása is Alaptörvény-ellenes, mivel sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogállamiság és jogbiztonság követelményét, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot és az Alaptörvény 28. cikkét.

A bírói döntésekkel szemben tehát valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami elejét veszi az önkényes bírósági döntéshozatalnak. A fentiekből viszont egyértelműen következik, hogy a Kúria határozata hiányos, és ezáltal egyben ellenőrizhetetlen is, megindokolatlan, önellentmondásos és egyben ellentmondásban áll az elsőfokú és másodfokú ítéletekkel is, illetve azok tartalmával, valamint semmilyen indokát nem adta annak, hogy miért találta megalapozatlannak a felülvizsgálati kérelemben előadottakat és annak sem, hogy milyen okból alkalmazhatta a Pp. 271. § (4) bek. b) pontjának normaszövegét - az erre vonatkozó miniszteri indokolásra is tekintettel - a felülvizsgálati kérelemre, azon belül is mind a társasházi közgyűlési határozatok érvénytelenségének bíróság általi megállapítása, mind a 2016. évi és 2017. évi hődíj elszámolások bíróság általi megsemmisítésére vonatkozó kereseti kérelmek, illetve pertárgy vonatkozásában. Mindezekből pedig egyértelműen következik, hogy a Kúria határozata önkényes is. Mindezek okán tehát nem felel meg sem a jogállamiság és jogbiztonság, sem a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog követelményeinek és ezáltal annak az Alaptörvény által megkövetelt kritériumnak sem felel meg, hogy a Kúria a döntésének alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel köteles bemutatni, ennek körében pedig az ügy lényegi részeit és ehhez kapcsolódóan az indítványozó felülvizsgálati kérelmében foglaltakat is a szükséges alapossággal köteles megvizsgálni és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is köteles számot adni, valamint ki kell tűnnie a határozatából, hogy a Kúria ténylegesen figyelembe vette a felek által előterjesztett írásbeli beadványokat, bizonyítékokat és érveket, ezáltal pedig az is kritérium, hogy az eljárási szabályokat az Alaptörvénynek megfelelően alkalmazza. Ezen Alaptörvény által megkövetelt kritériumoknak a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.489/2019/5. számú határozata egyáltalán nem felel meg, ezért annak Alkotmánybíróság általi megsemmisítése bizonyítottan indokolt és megalapozott.

Budapest, 2020. május 8.

Tisztelettel:

[redacted]

indítványozó

Képviseletében:

Dr. Tóth György
egyéni ügyvéd
Dr. Tóth György

[redacted]